

AL·L·L·M

REVISTA PSIQUEDELICA DEL P.V.
(I D'ON SIGA NECESSARI)

NUMERO 2

NADAL 80

HEUS ACÍ UN OBRER AMB
EL CAP APAGAT PELS
ANYS D'OPRESSIÓ I
ALIENACIÓ...

BUSCA ALGUNA COSA PER
A LLEGIR AQUESTA NIT.
UNA REVISTA QVALEVOL,
ES IGUAL...

PERÒ, QUÈ PASSA? AÇÒ
NO HO HAVIA VIST MAI.
ÉS... "AL CÍM". LA MENT LI
PEGA VOLTES A LA TROBALLA

EL SEU ESPERIT ES RENOVA.
ELS VELS SORRIS I ESPERAN-
CES RENAIIXEN! LA VIDA TOR-
NA A TINDRE SIGNIFICAT!
S'HA CONVERTIT EN UN REVOLUCIONARI

COMUNICAT URGENT SOBRE ELS PERILLS

DE NO FUMAR MARIHUANA :

- Guerra Nuclear
- Confiansa en els polítics
- Egocentrisme
- Falta d'estima
- Consumisme
- Aïllament i incomunicació
- Alienació
- Autoritarisme i agressivitat
- Depressió, neurà i paranoies diverses
- Males vibracions

(.....)

« Per a ser justs sense estar bojos,
per a ser pacífics sense ser imbècils,
per a estar atents sense crispació,
per a ser feliços sense histerisme,
fumeu herba ! »

CAP (Col·lectiu per l'Alliberament Psiquedèlic)

EDITORIAL

A FER LA MÀ

(amb els globus es reven
les coses des de dalt)

"Tot està ja dit, però
com que ningú no escolta,
cal tornar a començar".

- A. Gide -

Oh, germans! Aquesta marxa és insuportable. Tinc la impressió de què hem passat ja fa temps el punt de no retorn. Anem a la deriva i ... però abans que ens aixafen, farem que s'ho guanyen, val ?

Tot autèntic revolucionari és anònim, diu aquell. I té raó.

Continuem vius. I tu ? Elvis cantaria ska. I és indubtable que, des de molts punts de vista, el primer número d'AL CIM era una merda. Amb aquest ens hem superat (és una modesta opinió). Vuitanta pàgines, articles molt bons, presentació acceptable, il·lustracions admirables, en fi, és la darrera volta (ho jurem!!!) que ens posem a fer editorials. Ni que tinguèrem dipòsit legal i un editor que donara la cara i tota l'hòstia.

Decididament, el millor que pots fer és passar de llegir aquesta fulla i dedicar-te a la resta de la revista. Ja no sa bem ni el que ens diem. El que escrivim, volem dir. Collons! El que escrivim, volem escriure. Estavem dient (escrivint) que era la darrera volta que ens posàvem a fer editorials, bé. Però és que després de "editorials" no venia un punt, la frase continuava. Déu, quin flipe! Vols dir ? A veure si ara ens ix:

És la darrera volta que ens posem a fer editorials després de tres dies i tres nits sense dormir i més flipats que una mona, pegant-li a la màquina sense parar i exprimint-se el coco per a què després no t'ho agraesca ningú. Uf! Tot d'una.

Mireu la línia anterior. És d'allò més antiestètic que se te n'ixquen més lletres de les que deurien, alterant l'harmonia de la fulla i etc. etc. The words of the prophets are writting on the subway walls i totes eixes coses. En serio, "AL CIM" cada dia és més coneguda pertot arreu. "Tomaros algo."

(Fins i tot a "GALACTUS" li ha agradat la nostra revista)

Charles Baudelaire

SOBRE EL HAIXIX

Quan es cull el cànem, qcorren de vegades estranys fenòmens en la persona dels treballadors d'ambdós sexes. Hom diria que la collita desprén un misteriós esperit vertiginós que corre al voltant de les cames i puja maliciosament fins al cervell. El cap del segador s'omple de remolins, i altres vegades es carrega de fantasies. Els membres es debiliten i neguen — llur prestació. Per altra banda, de xiquet, jugant i reboicant me pels pilots d'alfals m'han ocorregut fenòmens semblants.

S'ha intentat fer el haixix amb el cànem de França. Fins avui tots els intents han fracassat, i els fanàtics que volen procurar-se a qualsevol preu plaers màgics, segueixen servint-se del haixix que ha travessat la Mediterrània, és a dir, confeccionat amb el cànem indi o egipci. La composició del haixix s'obté amb una decocció de cànem indi, mantega i una petita — quantitat d'opi.

Apareix una gelea verda, singularment aromàtica que provoca una certa repulsió, com la provocaria, per altra part, qualsevol aroma fi dut al màxim de la seua força i, per dir-ho — així, de la seua densitat. Preniu una porció del tamany d'una nou, ompliu amb ella una cullereta, i ja poseiu la felicitat: la felicitat absoluta amb totes les seues embriagueses, totes les seues bogeries juvenícoles i també les seues infinites bea tituds. La ventura es troba ahí, sota la forma d'un trosset de gelea; preniu-la sense temor, no mata; els òrgans físics no re ben cap ofensa greu. És possible que la vostra voluntat es debilita, això és una altra cosa.

Generalment per a donar al haixix tota la seua força i — tot el seu desenvolupament, convé diluir-lo en café molt calent

i prendre'l en dejú; el sopar s'aplaça a mitjanit; només es permet una sopa molt lleugera. Una infracció a aquesta regla tan senzilla provocaria vòmits, perquè el sopar es barallaria amb la droga, o bé la ineficàcia del haixix. Molts ignorants que es comporten d'aquesta manera acusen al haixix d'ineficàcia.

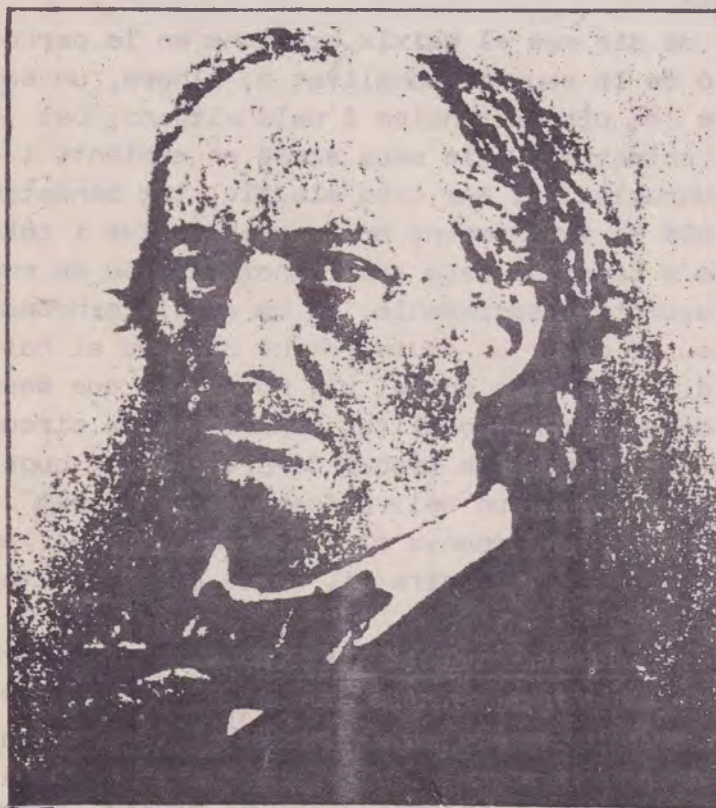
A penes absorbida la petita porció de droga, operació - que, per altra banda, exigeix una certa decisió, perquè, com ja he dit, la mixtura és tan aromàtica que provoca a algunes persones indicis de nàusees, us trobareu immediatament en un estat ansiós. Heu sentit parlar vagament dels efectes meravellosos del haixix, la vostra imaginació s'ha forjat una idea particular, un ideal d'ebrietat, i us urgeix saber si la realitat, si el resultat s'adequarà a la vostra idea prèvia. El temps que passa entre l'absorció del beyratge i els primers símptomes varia d'acord amb els temperaments i també segons l'hàbit. Les persones que coneixen i practiquen el haixix - senten de vegades, al cap d'una mitja hora, els primers símptomes de la invasió.

M'he oblidat de dir que el haixix ocasiona en la persona una exasperació de la seua personalitat i, alhora, un sentiment molt viu de les circumstàncies i dels mitjans, pel - que és convenient sotmetre's a la seua acció en ambients i - circumstàncies favorables. Al ser tota alegria, tot benestar superabundant, també és immensament profund tot dolor i tota angoixa. No dugueu a terme aquesta experiència si heu de complimentar algun assumpte desagradable, si us sentiu propensos al "spleen", si heu de pagar un deute. Ja he dit que el haixix no ajuda a l'acció. No consola com el vi; no fa més que desenvolupar desmesuradament la personalitat humana en les circumstàncies presents en les quals es troba. Sempre que hom puga, convé un formós apartament o un bell paisatge, un esperit - lliure i després, i alguns companys el temperament intel·lectual dels quals s'assembla al vostre; i, si és possible, també un poc de música.

La majoria de les vegades, els novicis, en llur primera iniciació, es queixen de la lentitud dels efectes. Els esperen amb ansietat, i com les coses no van tan ràpides com voldrien exclamen fanfarronades d'incredulitat que diverteixen molt a qui coneix les coses i la manera com es regeix la dro

ga. Una de les coses més divertides és veure aparéixer i multiplicar-se els primers símptomes en mig d'aquesta incredulitat. D'entrada, una certa hilaritat descabdellada i irresistible s'apodera de vosaltres. Les frases més vulgars, les idees més ximpls, adquireixen una fesomia estranya i nova. Aquesta alegria vos resulta insuportable a vosaltres mateixos; però és inútil oposar-se a ella. El dimoni ja vos ha entrat en el cos; tots els esforços que feu per a resistir només serviran per accelerar els progressos del mal. Vos rieu de la vostra ximplesa i de la vostra bogeria; els vostres companys s'us riuen a la cara i no us enutgeu, perquè ja comença a manifestar-se la benevolència.

Aquesta animació llanguient, aquest malestar en l'alegria aquesta inseguretats, aquesta indecisió de la malaltia dura generalment poc de temps. Succeeix a voltes que persones totalment negades per als jocs de paraules, improvisen interminables enfilalls d'associacions d'idees absolutament imprevisibles i capaces de desconcertar els més forts mestres en aquest

Baudelaire, explorador de paradisos artificials.

art descabdellat. Al cap d'uns minuts les relacions d'idees es fan tan vagues, els fils que mantenen el vostre intel·lecte són tan tènues, que només els vostres còmplices, els vostres correligionaris, són capaços d'entendre-vos. Els vostres jocs, les vostres riallades semblen el cim de la ximplesa a qualsevol que no estiga en el mateix estat.

La cordura d'aquest desgraciat vos di-

verteix increïblement, la seua sang freda vos duu als últims límits de la ironia; vos sembla el més boig i ridícul dels homes. En canvi, vos enteneu perfectament amb els vostres companys. Prompte tindreu prou amb la mirada per a entendre-vos. El fet és que la visió d'uns homes que gaudeixen d'una alegria incomprensible resulta una situació mitjanament còmica per a qui no es troba al mateix món que ells. I senten una profunda pietat cap a ell. A partir d'aquest moment, la idea de superioritat apunta en l'horitzó del vostre intel·lecte. Aviat - creixerà desmesuradament.

En aquesta primera fase he estat testimoni de dues escenes prou grotesques. Un cèlebre músic, que ignorava les propietats del haixix, i que potser mai no havia sentit parlar d'ell arriba a la meitat d'una reunió on quasi tota la gent n'havia pres. Hom intenta fer-li comprendre els seus meravellosos efectes. Ellriu amb humor, com un home que està disposat a "posar" uns minuts per esperit de decor, perquè està ben educat. Hi han grans riallades; car aquell qui ha pres haixix està dotat, en aquesta primera fase, d'una meravellosa comprensió d'allò còmic. Les rialles, les incomprensibles -- enormitats, els inextricables jocs de paraules, els gestos barrocs prossegueixen. El músic declara que aquesta broma d'artistes és dolenta, que a més deu ser molt fatigosa per als seues actors.

L'alegria augmenta. "Poyser aquesta broma siga bona per a vosaltres, però per a mi no", diu. "Hi ha prou amb què siga bona per a nosaltres", replica egoïstament un dels drogats. - Riallades interminables omplen la sala. El nostre amic s'empipa i vol anar-se'n. Algú tanca la porta i amaga la clau. Un altre s'agenolla davant d'ell i li diu plorant, en nom de tots, que si bé senten envers ell i la seua inferioritat una profunda pietat, no per això deixen d'oferir-li una eterna simpatia.

Li pregunten que toque alguna cosa de música, ell accepta resignat. A penes se sent el violí, els sons escampant-se per l'apartament sacsegen d'un costat a l'altre algú dels malalts. Només se senten profunds sospirs, gemecs, planys desgarradors, torrents de llàgrimes. El músic s'atura, esglaiat, creu estar en un manicomi. S'acosta a aquell la beatitud del qual feia més soroll; li pregunta si pateix molt i què podria fer per -

alleugerar els seus mals. Una ment positiva, que tampoc no havia provat la droga beatífica, proposa llimonada i àcids. El malalt, amb l'èxtasi en la mirada, els contempla amb un menyspreu inefable; només el seu orgull els salva de les més greus injúries. En efecte, què pot exasperar més a un malalt d'algria que pretendre curar-li d'ella?

I ara un altre fenomen que jo considere extremadament curiós: una serventa, encarregada de dur tabac i refrescs a unes persones que han pres haixix, en veure's rodejada de caps estranys, d'ulls desmesuradament engrandits, i com situada per una atmosfera malsana, per una follia col·lectiva, llança una insensata riallada, deixa caure la safata que es trenca amb totes les tasses i gots, i fuig espavordidament. Tothom riu. Al dia següent ha confessat que durant algunes hores va sentir alguna cosa estranya, es notava "molt rara, d'una manera que no sabia explicar". Tanmateix, no havia pres haixix.

La segona fase s'anuncia per una sensació de frescor a les extremitats i una gran debilitat: sentiu, com es diu, mans de mantega, una pesadesa al cap i una estupefacció general a tot el ser. Els vostres ulls s'obren, una mena d'èxtasi inexplicable estira d'ells en tots els sentits. La vostra cara s'omple de palidesa, passa a lívida i verdosa. Els llavis s'encullen, s'acurten i sembla com si vullgueren amagar-se dins la boca. Uns sospirs roncs i profunds fugen del pit, com si la vostra vella natura no poguera suportar el pes de la nova. Els sentits adquireixen una finor i una agudesa extraordinàries. Els ulls assoleixen l'infinit. Els oïts perceben els sorolls més tènues enmig els crits més aguts.

Comencen les al·lucinacions. Els objectes exteriors cobren aparences monstruoses. S'us revelen sota formes desconegudes fins aleshores. Després es deformen, es transformen, i finalment entren al vostre ser, o vosaltres entreu al seu. Tenen lloc els equívocs més singulars, les transposicions d'idees més inexplicables. Els sons tenen color, els colors tenen música. Les notes musicals són números, i podeu resoldre amb una rapidesa atroç prodigiosos càlculs aritmètics segons la música es desenrotlla als vostres oïts. Esteu asseguts i fumeu; credeu estar asseguts en la vostra pipa, i que és la vostra pipa la que us fuma; sou vosaltres mateixos qui s'exhaleu sota la forma de núvols blavencs.

Us sentiu bé, només us preocupa i inquieta una cosa. Com fareu per eixir de la vostra pipa ? Aquesta idea dura una -- eternitat. Un interval de lucidesa us permet amb gran esforç - mirar el rellotge. L'eternitat ha durat un minut. Una altra co rrent d'idees us arrossega; us arrossegarà durant un minut en el seu terbolí vivent, i aquest minut també serà una eternitat. Les proporcions del temps i del ser són alterades per la multi tud innumerable i per la intensitat de les sensacions i de les idees. Es viuen diverses vides humanes en una hora. Ja no hi ha ecuació entre els òrgans i les sensacions.

De minut en minut la personalitat desapareix. L'objectivi tat, que crea a alguns grans poetes panteistes i als grans ac tors, arriba a ser tan gran que us confoneu amb els sers exte riors. Ara sou arbre gemegant al vent i cantant a la natura me lodies vegetals. Ara planegeu en el blau d'un cel immensament crescut. Ha desaparegut qualsevol dolor. Ja no lluiteu, sou -- arrossegats, no sou el vostre propi senyor, i no us importa. - D'un moment a un altre la idea de temps desapareixerà completa ment. De quan en quan apareix un petit despertar. Us sembla -- que eixiu d'un món meravellós i fantàstic. Conserveu, és cert, la facultat d'observar-vos, i demà conservareu el record d'al gunes de les vostres sensacions. Però ara no podeu aplicar -- aquesta facultat psicològica. Us desafie a agafar una ploma o un pinzell; seria un treball superior a les vostres forces.

Altres vegades la música us conta poemes infinits, us si tua en drames horrorosos o màgica. S'associa amb els objectes - que estan sota els vostres ulls. Les pintures del sostre, fins i tot mediocres o dolentes, adquireixen una vida tremenda. L'ai gua límpida i encisadora corre en la gespa que tremola. Les - nimfes de carns, enlluernadores us miren amb llurs grans ulls, més límpids que l'aigua i l'atzur. Ocuparíem el vostre lloc i la vostra funció en les pitjors pintures, en els més vulgars - papers pintats que tapissen les parets dels hotels.

He observat que l'aigua adquiriria un encís paorós per a -- tots els esperits una mica artistes il.luminats pel haixix. -- Les aigües corrents, els sortidors, les harmonioses cascades, la immensitat blau del mar, giren, dormen, canten al fons del vostre esperit. Potser no seria aconsellable deixar abandonat a un home en aquest estat a la vora d'un aigua límpida; igual que el pescador de la balada, és possible que es deixara arro segar per l'Ondina.

Cap al final de la sessió, hom pot menjar, però aquesta operació es realitza amb algun esforç. Esteu tan per damunt -- dels fets materials que preferiríeu seguir gitats al fons del vostre paradís intel·lectual. De vegades, tanmateix, la fam es desenvolupa de manera extraordinària; però fa falta una gran voluntat per a manejar una ampolla, una forqueta i un ganivet.

La tercera fase, separada de la segona per una reduplicació de la crisi, una embriaguesa vertiginosa seguida d'un nou malestar, és una cosa indescriptible. És allò que els orientals diuen el "kief"; és la felicitat absoluta. Ja no és quelcom de

turbulent i tumultuós. És una beatitud tranquil·la i immòbil. Tots els problemes filosòfics estan resolts. Totes les àrdues qüestions contra les quals es barallen els teòlegs i que desesperen a la humanitat que raona, són límpides i clares. Tota contradicció es fa unitat. L'home ha passat a déu.

Hi ha en vosaltres alguna cosa que us diu: "Ets superior als demés homes, ningú no comprén el que tu penses, el que tu sents arà. Ni tan sols són capaços de comprendre l'immensa es tima que sents per ells. Però no has d'odiar-los per açò; has de sentir pietat. Una immensitat de benaurança i de virtut -- s'obre davant de tu. Ningú no sabrà mai a quin grau de virtut i d'intel·ligència has arribat. Viu en la solitud del pensa-- ment i procura no afligir a la gent".

Un dels efectes més grotescos del haixix és el temor dut fins a la follia més meticulosa d'apenar a qualsevol. Dissimularieu fins i tot, si poguéreu, l'estat extra-natural que gau diu, per a no causar inquietud a la més baixa de les persones.

En aquest suprem estat, l'amor pren en els esperits tendres i artístics les formes més singulars i es presta a les - combinacions més barroques. Un desenfrenat llibertinatge pot anar acompanyat d'un sentiment de paternitat ardent i afectue sa.

La darrera observació que anotaré no serà menys curiosa. Quan al matí següent veieu el dia instalat a la vostra cambra, la primera sensació és una fortíssima sorpresa. El temps havia desaparegut completament. Fa un instant era la nit, ara és el dia. "He dormit o no he dormit? Ha durat la meua ebrietat tota la nit i, en ésser suprimida la noció del temps, la nit sencera ha tingut per a mi apenes el valor d'un segon? O bé he estat sepultat a les espelmes d'un somni ple de visions?" És impossible saber-ho.

Us sembla experimentar un benestar i una lleugeresa d'esperit meravellosos; ni el més mínim signe de cansanci. Tot just us alceu es manifesta un vell residu d'embriaguesa. Les vostres dèbils cames us condueixen amb timidesa, us fa por trencar-vos com un fràgil objecte. Un gran llanguiment, al qual no li falta encís, s'apodera del vostre esperit. Sou incapaços de treba lllar i de posar energia en l'acció.

És el merescut càstic de la impia prodigalitat amb la qual heu gastat tan de fluit nerviós. Heu llançat la vostra persona llitat als quatre vents del cel, i ara us costa reunir-la i con

centrar-la.

Jo no dic que el haixix produeca en totes les persones els efectes que acabe de descriure. He contat més o menys els fenòmens que es produeixen generalment, excepte algunes variables, en els esperits artístics i filosòfics. Però hi han temperaments en els quals aquesta droga només desenvolupa una follia escandalosa, una alegria violenta que s'assembla al vertigen, uns balls, uns salts, uns espeternecs, unes riallades. - Tenen, per dir-ho així, un haixix completament material. Resulten insuportables als espiritualistes, que es compadeixen -- d'ells. Llur roïna personalitat esclata. En una ocasió vaig veure un magistrat respectable, un home molt honorable, com diuen d'elles mateixes les persones mundanes, un d'aquests homes la gravetat artificial dels quals sempre imposa, posar-se a ballar un "can-can" d'allò més indecent en el moment en què el haixix es va apoderar d'ell. Eg revelava el monstre interior i autèntic. Aquest home, que jutjava les accions dels seus consemblants, aquest "Togatus" havia après el "can-can" amagadament.

Així doncs, es pot afirmar que aquesta impersonalitat, - aquest objectivisme al qual m'he referit i que no és més que el desenvolupament excessiu de l'esperit poètic, no es trobarà mai en el haixix d'aqueixes persones.

«El haixix no revela a
l'home més del que és.
Això sí, elevat en un
grav infinit.»

ÉLEVATION

Au-dessus des étangs, au-dessus des vallées,
Des montagnes, des bois, des nuages, des mers,
Par delà le soleil, par delà les éthers,
Par delà les confins des sphères étoilées,

Mon esprit, tu te meus avec agilité,
Et, comme un bon nageur qui se pâme dans l'onde,
Tu sillones gaiement l'immensité profonde
Avec une indicible et mâle volupté.

Envole-toi bien loin de ces miasmes morbides;
Va te purifier dans l'air supérieur,
Et bois, comme une pure et divine liqueur,
Le feu clair qui remplit les espaces limpides

Derrière les ennuis et les vastes chagrins
Qui chargent de leur poids l'existence brumeuse,
Heureux celui qui peut d'une aile vigoureuse
S'élancer vers les champs lumineux et sereins;

Celui dont les pensers, comme des alouettes,
Vers les cieux le matin prennent un libre essor,
—Qui plane sur la vie et comprend sans effort
Le langage des fleurs et des choses muettes!

EXTRAIT DE
"LES FLEURS
DU MAL".

Charles Baudelaire

COL·LABORA A CREAR UN MILLOR PAÍS VALENCIÀ! AMB PORROS!

Instruccions:

FUMA-TE'L →

PEGUE-LI PRIMER UNA BONA
XOCADA AL CANUTET

INTRODUECA EL FUM ALS
PULMONS I NO EXHALE

RETINGA EL FUM UN TEMPS

EXHALE MOLT LENTAMENT
PEL NAS, ASSEGURANT-SE QUE
EL MOGOLLO PASSA AL CAP.

EN RELAXAR-SE I TORNAR
A RESPIRAR NORMAL,
L'ASUMPTÉ EL AL CERVELL

LLAVORS ES TROBARÀ VOS-
TE EN UN LLOC NOU.

HISTORIES DEL "ROTLLO"

Deixem oberta aquesta secció per a que la gent pugui
contar les seves històries quotidianes, successos insos-
pitats, encontres estranys, en fi, històries, rotllos
que d'alguna manera trenquen el "movermo" habi-
tual i ens ajuden a recuperar el que tu i jo sabem.

Envieu-nos coses, titis !

Era una nit de tantes. Estàvem sentats a les taules de la part de dalt de "La Torna", fumant els darrers porros que ens quedaven, quan me'n vaig adonar que al fons de la sala hi havia un rostre conegut. Malgrat que ja no duia barba i tenia els cabells tallats, vaig reconèixer aquell rostre, característic de les passejades noctàmbules pel Barri del Carme, buscant l'última copa, enllà on encara hi hagués una llum de "pub" encesa.

En respondre a la meua mirada, s'aproximà a la taula on estàvem i amb el mateix somriure de sempre, amagant tantes indiferències i voltes d'esquena, ens oferí un porro, esperant - la nostra acceptació.

Entre calada i calada, i la música a tot taco, anava explicant la misèria de la vida, l'aïllament a les ciutats, plenes de mostres de ciment i acer, el dormir a una casa deshabitada sense més propietat que un sac, la brutícia a la pell, les dents caigudes per manca d'aliment. Els papers que portava damunt eren d'una institució psiquiàtrica i el definien com element en tractament, esquizofrènic, perillós per a la gent de - pensaments ordenats i sanes costums

Estava realment cansat de tot, i encara que confessava - que en el fons era feliç amb el seu rol de vagabund, volia tor-
nar a casa, al lloc d'on un dia va haver de partir per culpa de 250 grams de xocolata.

Li vaig preguntar quina era la seua terra.

Em mirà de forma vaga i perduda, com volent dir que qual-
sevol indret era casa seua, però contestà amb una certa nostàl-
gia:

- "Soy de Mallorca".

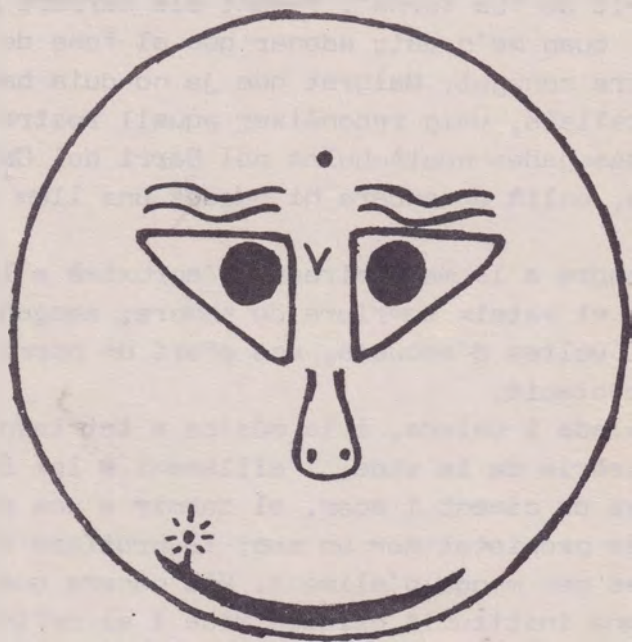
- "Home, així parles català!" - li vaig dir.

Li brillaren els ulls, i com esperant el moment des de feia temps, li va eixir un crit rabiós de dins, mentre la seua pareença s'exaltava:

- "Sóc mallorquí, d'un poblet al costat de Palma, que es diu Montuiri. Vull tornar a ell, a descansar i elevar-me".

Va ésser en aquell moment quan es tragué una vella cartera de la butxaca i ens mostrà el dibuix d'una cara. El portava enganxat com un adhesiu, i amb un to irònic ens va desafiar a endevinar el seu significat.

Vàrem palesar la nostra ignorància per comprendre res, sa bent ell, ja des del començament, que seriem incapaços i hauríem de seguir les seues explicacions.

I així es posà a parlar:

- "El punt del front: el tercer ull, el xacra entre les celles. Ofereix el poder de percebre, de manera precisa, la forma i naturalesa dels objectes astrals. És un poder també de magnificar les partícules físiques o astrals al tamany desitjat, de fer-se a un mateix gran o petit a voluntat. És el sisé xacra que conjuntament amb el xacra coronari rodoneixen i completen la vida astral. Ambdós constitueixen la culminació del gran poder, endormit en la majoria de nosaltres.

"Les ratlles ondulades del front, que formen les celles, signifiquen la mar, l'aire, la tempesta, tot el que es mou i té vida. Estan separades al mig, deixant pas a la voluntat del xacra magnificant, com si es tractés del riu Jordà.

"Els cercles negres són faros de les màquines, invent de l'home en el camí de l'autodestrucció. Representen el Progrés i la Productivitat, els dos ulls pels quals es regeix el món, en clara actitud amenaçadora, car tendeixen a anar ocupant -- l'espai de la vida. Tenen un complementari, que són els dos -- puntets negres que formen el nas. Representen la màscara contra la contaminació, el filtre necessari per poder respirar -- l'aire, ja viciat i enrarit per l'alteració ecològica del funcionament de les màquines.

"A sota del nas, hi ha el sol i la lluna (la boca). El dia i la nit, la continuïtat de la vida, clarament atemptada.

"I deixo per al final un detall que ben bé podria passar desapercebut, però que pot ésser l'única resposta possible: la "v" situada entre els ulls, baix de les celles. Representa -- una gavina o una oroneta, solcant l'espai en el pas encara -- obert del xacra magnificant. És l'esperança de despertar-lo, -- tot volant per damunt de l'esquelet metàl·lic de fum i estructures, alliberant el dia i la nit (la vida) de la càrrega del -- temps i la roda, fins arribar a la perfecta unitat dels començaments".

Després d'escoltar-lo, al·lucinat per tot el que ens havia dit, no vàrem tenir cap paraula ni vàrem fer cap gest. Només ens miràrem les cares, espantades i meravellades, i el miràrem a ell, que arreplegant la seua cartera, s'havia alçat de la taula i es disposava a baixar les escales, per tornar-se a perdre en la solitud reconfortant de la nit.

A un de nosaltres se li va ocórrer explicar aquesta història, tot dient al final que el protagonista no la llegiria mai. Jo vaig afegir que no la llegiria mai perquè menyspreava les nostres formes tradicionals de comunicació.

-ROCK
VRBANVS-

(Oració)

...I DONA 'NS·A VUI·LA
NOSTRA·DOSI·DIÀRIA de:

hexaclorofén, nitrat de potasi
tetraetil de plom, silicona, àcid
sulfúric, mercuri, diòxid sulfurós
gluco-lactona,

EN·EL·NOM·DEL·CAPITAL
I·DE·LA·TECNOLOGIA
I·DEL·PROGRÉS SANT.
- amén -

Enigmes de la fe:

- "És pecat fumar marihuana?" -

"Les Sagrades Escriures són clares al respecte.

"El Senyor va dir:

« QUE LA TERRA ES COBRESCA D'HERBA. » "

"Persevera i.....puja-ràs!"

(Donc, Teoria d' Balagues.
Fundador del CPUG)

LES NUCLEARS

ODIARAN LLOC DE TREBALL

SIGUEM AVUI ACTIUS O
DEMÀ SEREM RADIOACTIUS

QUE SON LES SUBSTÀNCIES PSIQUEDÈLIQUES?

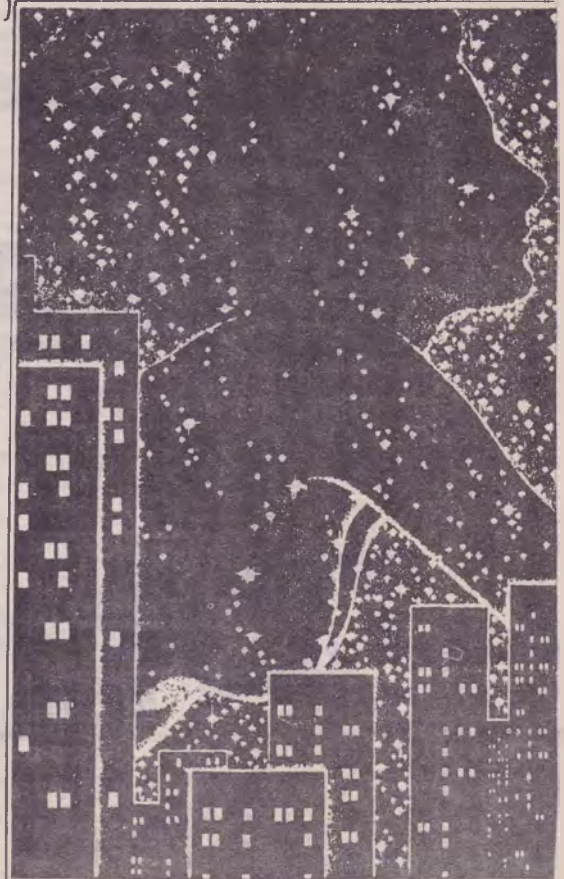
- UN POC D'HISTORIA

La vesprada del divendres 16 d'abril de 1943, als laboratoris SANDOZ, de Basilea, el dr. Albert Hofmann va ingerir accidentalment, a través de les mans, una mínima quantitat de "tratrat de la dietilamida de l'àcid d-lisèrgic", en alemany "Lyserg Saüre Diethylamid", d'ahí el nom de "LSD-25" (el 25 dir que era el vint-i-cinqué compost d'una sèrie de 27 alcaloides). El LSD-25 havia estat sintetitzat pel mateix Hofmann cinc anys abans, en el curs d'uns estudis rutinaris sobre els alcaloides derivats per síntesi dels bolets sègols banyuts (en castellà "cornezuelo del centeno")

Així doncs, encara que -- molts investigadors heterodoxos ja havien experimentat amb al·lucinògens de molt de temps -- abans, l'afortunat Abbie va -- ser el primer que va experimentar un viatge de LSD, el més -- poderós dels agents expandors de la consciència, i que va -- donar inici a l'Era Psiquedèlica.

El terme "psiquedèlic" va ser proposat per Humphrey Osmond en 1956 (vé del grec "psiké" -ment, i "delos" -desvetllar). En una carta a Aldous Huxley, a qui va introduir en aquestes qüestions, li comuni-

El món només ha vist fins al moment actual les conseqüències d'uns quants Kgs. d'URANI 235 i del LSD 25

cava el seu descobriment en un pareat:

"Per a l'infern veure o llançar-te a un vol angèlic no tens més que prendre un poc de psiquedèlic".

Segons va anar estenent-se la notícia, es multiplicaven - les experiències. Els militars (blof!) dels USA (blep!) se sentiren atrets pel descobriment, però prompte varen perdre l'interés, puix el que buscaven era una droga que facilitara el famós "rentat de cervell" i no una ensalada de colors. Foren els psiquiatres els qui més interés evidenciaren per la nova substància, ja que els efectes suggerien un possible ús com agent per a produir una "psicosi modèlica" temporal. Molts prengueren ells mateixos LSD i el distribuïen entre els membres del seu equip psiquiàtric, amb la intenció d'arribar a una major comprensió i comunicació amb els malalts. A meitat de la dècada dels 50 el LSD era un tema polèmic importantíssim entre els psicoterapeutes.

En una conferència sobre el LSD pronunciada l'any 1965 el dr. Sidney Cohen resumia les dades comprovades sobre els efectes del LSD en psicoteràpia:

1 - Redueix la defensa del pacient i permet alliberar records reprimits i material conflictiu, tot produint una forta descàrrega de tensió emocional.

2 - El material que sorgeix s'entén millor, perquè el pacient veu el conflicte en símbols visuals distanciat, alleugrant els possibles sentiments de culpa.

3 - El pacient se sent més pròxim al psicoterapeuta, i li resulta més fàcil expressar els seus sentiments irracionals.

4 - No redueix la capacitat d'atenció, i els descobriments no s'obliden al passar els efectes.

En general, el pacient es feia molt més suggestionable, i el LSD resultava un instrument d'utilitat innegable.

A partir d'aquests cercles de metges, psiquiatres, etc., començaren a brollar per ianquilàndia petits grups de consumidors de LSD amb fins no terapèutics, sobretot al voltant de les universitats.

A principis dels 60 els drs. Timothy Leary i Richard Al--

Els psiquedèlics es prenen per alliberar-nos d'una "normalitat" malalta i repressora, per a sentir més lliurement, per a alterar el nostre estat i percepcions. Rebotgem la realitat que ens imposen com a normal.

pert, amb un petit grup d'amics i alumnes, experimentaren amb al·lucinògens en la Universitat de Harvard, i prompte assoliren gran ressò com a teòrics i divulgadors del LSD.

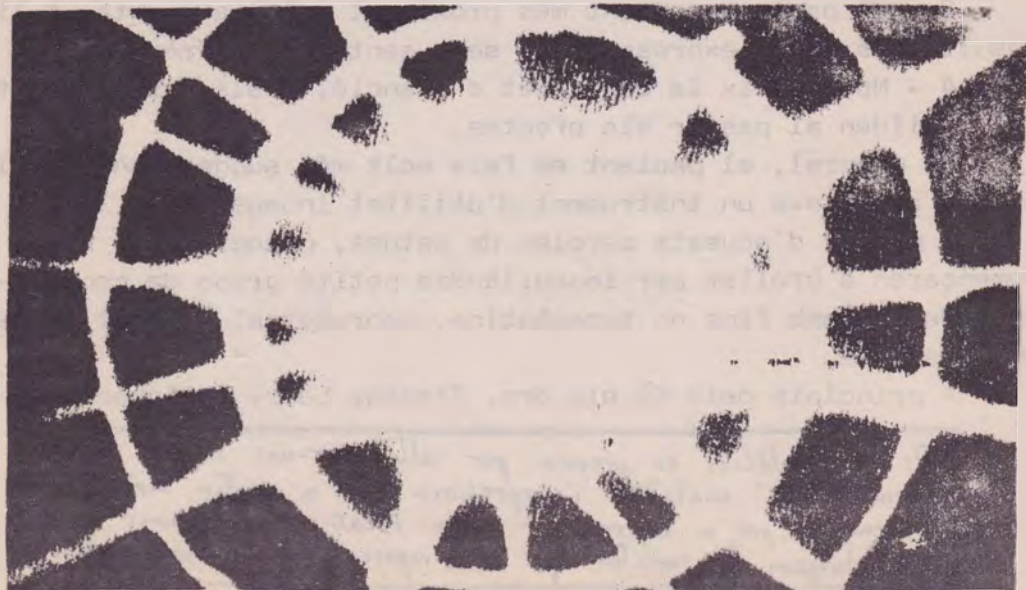

En 1963 foren expulsats de Harvard, la qual cosa va provocar un gran impacte en els mass media, amb la consegüent manipulació sensacionalista. Merder - que va concloure amb la prohibició pel govern de la manufactura i ús de LSD, el 15 d'octubre de 1966. Però aleshores ja funcionaven pertot arreu laboratoris clandestins.

En un principi tot el LSD el fabricava l'empresa farmacèutica SANDOZ, descobridora de l'assumpte i que esperava comercialitzar-lo. Es presentava en ampolletes de cristall plenes de líquid blau, o en petites pastilles en frascos, amb etiquetes farmacèutiques que n'especificaven la potència.

En arribar la clandestinitat de l'ús arribà la clandestinitat de la fabricació. No sé si sabreu que amb uns quants matrassos, un bunsen i una campana de buit, qualsevol afeccionat a la química pot sintetitzar LSD al vàter de sa casa. El primer laboratori clandestí (underground) el va montar B. Roseman, avui en vacances obligades a la presó d'Oregó, seguint un procés químic molt més simple que el de Hofmann.

I foren molts els qui s'animaren a muntar-se la paraeta,

començant una alarmant proliferació d'àcids impurs i en mal estat, passats amb molta estricnina, amfeta i altres merdes.

Actualment, la més important fàbrica es troba a Txecoslovàquia, seguint-la Suïssa, Itàlia i USA.

Prompte es trobaren al mercat underground gran quantitat de formes per al mateix producte, fins i tot amb noms registrats: Califòrnia (verd brillant), Orange, Estrella Roja, Volcans (opacs i amb speed), Piràmids (molt bons), Blues,....

Però el creixent nombre d'impureses (si això passava en - USA, fixeuvos ací) va dur a molta gent a reprimir les experiències psíquedèliques, bé canviant de droga, bé dedicant-se a xorrades tipus "Los Niños de Dios" o el guru "Maharaj-ji". Les impureses provoquen viatges corporals, euforitzants, en lloc - dels viatges mentals purs del LSD que, segons els testimonis - d'aquells afortunats que provaren l'àcid de la Sandoz eren autèntics èxtasis, que obrien de bat a bat "les portes de la percepció".

Al canviar tot açò va canviar també l'actitud dels fabricants i distribuïdors. En un principi la motivació bàsica no - era en absolut lucrativa: extractava de "connectar a la gent". L'àcid es distribuïa en gran part gratuïtament i el tràfec era només un passa temps d'afeccionats. En convertir-se en una peça més de la llarga llista de drogues corporals, arribaren la mercantilització i els mals rotllos.

Ara bé, l'autèntica responsabilitat d'aquesta situació no correspon de cap manera al moviment underground ni al públic, sinó al Sistema, al govern que va declarar il.legal la producció i distribució de LSD.

El moviment psíquedèlic, que ha estat des d'aleshores --- eclipsat, seguirà dormint mentre la gent no puga aconseguir LSD amb la força i puresa convenientes. Fins aleshores, encara que et consideres molt underground i sigues partidari de l'àcid, - el més probable és que no hages pres mai LSD.

Amb els psíquedèlics s'ha ampliat la visió de la història de la humanitat. Ja no es tracta d'avançar explotant una volta més les avantguardes occidentals d'aquest segle, estancades en un rebutjament dels valors establerts. L'àcid obre i afirma nous valors. Més que una negació, és un punt de vista nou. La perspectiva s'amplia, el pla es fa general partint del primer pla d'aquests darrers vint anys. La psíquedèlia permet la realització d'un nou tall en la història.

Emergeixen sensacions i percepcions que no són les de la consciència habitual i egocèntrica. Es crea un sentiment oceànic d'unitat amb l'Univers, amb la pèrdua de l'ego i l'accés a una nova dimensió, a un nou esgrai en l'evolució humana.

QUÈ ÉS UN AL.LUCINOGEN ?

Bàsicament, l'al.lucinogen desencadena canvis en la consciència caracteritzats per fenòmens al.lucinatoris. Prenem una definició més científica: "Substància química que, en dosis no tòxiques, produeix canvis en la percepció, el pensament i l'estat d'ànim, però que no solen produir confusió mental, pèrdua de memòria o desorientació respecte a persona, lloc i temps". Queda clar, doncs, que al ser drogues mentals, l'addicció física i la possibilitat de sobredosis no en són en absolut característiques.

Altres termes utilitzats són: "psicomimètics" (que remeden la psicosi), "psicolítics" (que eliminen la resistència a la teràpia), i el més adient de "psiquedèlics" (que amplien la ment).

COM ACTUEN ELS AL.LUCINOGENS ?

Siguem sincers: No se sap exactament com produeixen canvis en la consciència els al.lucinògens. Segurament interfeixen en la transmissió d'impulsos entre les cèl.lules cerebrals, bé en el punt d'unió de les cèl.lules (sinapsi) bé alterant l'activitat dins de les cèl.lules mateixes.

La transmissió sinàptica pot ser alterada per les drogues psiquedèliques de dues maneres: 1) Inhibició competitiva (substituint les substàncies químiques transmissores); 2) Accelerant o inhibint directament l'acció o el metabolisme de les substàncies transmissores.

Per altra banda, la droga psiquedèlica pot influir en una cèl.lula nerviosa (neurona) de dues maneres: 1) Bloquejant la producció d'energia dins la cèl.lula i impedit-li així transmetre impulsos; 2) Augmentant la permeabilitat de la barrera sang/cervell i permetent que materials sanguinis propis de l'organisme que normalment no atravessaven la barrera passen al cervell, provocant al.lucinosi.

El punt de vista psiquedèlic és una reacció a les formes i valors que existeixen en la societat. S'oposa a les actuals organitzacions socials, instruments de govern i aspiracions. Per això les drogues psiquedèliques són subversives: perquè treuen radicalment amb el sistema de valors bàsics d'Occident, neguen els models vigents de realitat.

La sorprenent i comprovada similitud química entre els al lucinògens i les substàncies neurotransmissores és sens dubte un dels factors més importants en l'acció d'aquestes drogues.

L'EXPERIÈNCIA SUBJECTIVA

Cada dia té més força la hipòtesi de què les drogues psiquedèliques provoquen una mena de "curt-circuit" que interrompeix el funcionament normal del -- cervell, deixant així que la naturalesa de -- l'experiència quede determinada per factors -- individuals: - les previsions del propi sub-- jecte, - la seua personalitat, - el seu estat d'ànim, i - el medi on es produeix l'experièn-- cia.

A més a més, els diversos ni-- vells de dosifica-- ció poden produir efectes completa-- ment distints, en-- cara que existeix un "punt de satu-- ració" a partir -- del qual no aug-- menten els efec-- tes. Per al LSD - el punt de satura-- ció està cap als 500 micrograms.

Quedant clar el caràcter tan - flexible de les - experiències psi-- quedèliques així com la importàn-- cia dels factors no relacionats - amb la droga, s'ex-- pliquen tantes - afirmacions extra

vagants entorn al LSD.

Pecant d'esquematisme, es poden classificar les experiències psíquedèliques en cinc tipus:

- Experiència psicòtica: Pànic, desconfiança, confusió, afllament, depressió, viatges que se n'ixen de control.

- Experiència psicodinàmica: Apareix material subconscient. Utilitzada en psicoteràpia.

- Experiència cognitiva: Pensament extraordinàriament lúcid i penetrant. La intel·ligència sembla capaç de veure coses des de perspectives noves i veure les interrelacions de diversos nivells o dimensions mentals simultàniament. (Es discutible que -tal penetració siga real o només ho sembla).

- Experiència estètica: Predominen els aspectes sensorials, visions increïblement belles, al·lucinacions de tots els sen--tits, sinestèsia, alteracions fascinants en les percepcions i en les sensacions.

- Experiència mística: Es compara amb els estats aconseguits amb el Zen i altres disciplines orientals. Bàsicament es des--criu com una pèrdua de l'ego, la sensació de què "tot és ú", -sovint acompanyada d'una alegria desbordant, sentiment de comprensió profunda de la naturalesa de l'univers.

Evidentment serà molt difícil que una experiència psíquedèlica encaixe en una d'aquestes categories. Normalment inclou--rà aspectes de les cinc. Depén, de nou, de la dosi i del subje--cte. Uns efectes que es produeixen en quasi totes les experièn--cies psíquedèliques, diguem-ne els elements comuns, són: -emo--ció intensificada, -certa distorsió visual, -cert grau de des--personalització.

Encara que es donen efectes comuns a totes les drogues --psíquedèliques, certes característiques s'atribueixen més a --unes drogues que a altres. Així, la mescalina és notòria pels seus efectes generalitzats sobre la percepció sensorial, la --psilocobina té fama de produir al·lucinacions especialment in--tenses. En el cas del LSD predominarien els efectes cognitiu--

La mateixa societat que admira i glorifica els alpinistes (dels que cada any moren uns quants en busca del risc), condemna, margina i castiga els exploradors i aventurers de la consciència, els psíquenautes, malgrat que mai no ha mort cap persona per conseqüència directa del LSD

mental.

Els psiquedèlics contribueixen a eliminar els límits i -- distincions entre les persones, L'usuari té un sentit de proximitat, de continuïtat, d'estar en relació directa amb la gent.

S'adquireix sense esforç la intimitat i relació amb l'altre que habitualment procediria de la dita "dansa interrelacional". Hi han mútues revelacions, coneixement de l'altre, establiment d'una història comuna d'experiències i punts de contacte (sincronia). Un moure's conjuntament que arriba a constituir-se en forma de comunicació en ella mateixa. Amb l'àcid, - les conductes ~~no~~-verbals, transcendidores de la paraula i del - nivell lògic-racional, assumeixen valors de relació fins aleshores insospitats

PARANOIES, PASSADES I MALS ROTLLOS

Les drogues psiquedèliques poden alterar temporalment la concepció completa de la consciència i de la vida que té una - persona, ja que poden alterar la percepció del temps i l'espai, dos punts bàsics d'orientació de l'existència humana. El sentit del "jo" del subjecte pot debilitar-se o fins i tot enfonsar-se. Segons els factors pot donar-se una possibilitat de "noves perspectives i una major penetració" o bé una interpretació negativa, deguda a la por.

Al principi es viatjava sempre amb un guia o almenys un - amic que ja ho haguera provat, però amb la il.legalització començaren a utilitzar-se com a drogues socials (com l'alcohol o la marihuana) i el resultat fou, lògicament, augment de les experiències negatives.

El caràcter de l'experiència psiquedèlica depén de: l'estat d'ànim del subjecte (situació emocional, formació intel.lectual, religiosa i sexual, i què espera de l'experiència), l'entorn (deu poder haver un control absolut sobre el medi en què es desenvolupa l'experiència, ja que és molt difícil diferenciar el que passa fora del cap i el que passa dins), i la dosi (començar sempre amb dosis molt petites i anar augmentant gradualment).

El desig d'alterar la consciència periòdicament és un impuls innat, normal, semblant als de la fam i el sexe. Les drogues són una manera de satisfer aquest impuls.
Però hi ha molts altres...

Els mals viatges més greus no són més que simples reaccions de pànic que solen produir-se prop del període inicial de "pèrdua de l'ego", quan l'experiència psíquica s'acosta a la seua cúspide, "al cim". El viatger pot tenir llavors la -

sensació de què va a anar-se'n per a no tornar. El quíté un mal viatge vol pensar en ell i aclarir-lo, perquè no pot racionalitzar el motiu de què estiga tan nerviós i tan "alt"; i quant més s'esforça per pensar-hi, més s'esglaia. És difícil, doncs, i no gens aconsellable, intentar raonar amb una persona en tal estat. Si has de passar per una situació així procura que tot siga -- molt simple i que els sentiments i sensacions arriben més clars que les paraules. Mantin la calma. Somriu. Ajuda-li a deixar - d'oposar-se al viatge i intenta que es deixi emportar. Convenç-lo de què l'experiència no és real, acaróná'l i recorda-li que encara existeix el món físic. Dis-li o fes-li comprendre que -- tot és un producte del seu cap, que no va a enfollir, i que baixa rà prompte. Escolta però com amic, no com terapeuta. Si la cosa es posa difícil distrau-lo, demana-li que et parli, que et -- descriga coses, ves-te'n amb ell a pegar una volta. Recorda so bretot que la sensació i el sentiment li ajudaran més que les paraules.

Es pot suministrar al viatger 1 gr. de Vitamina B3 per ca da 20 kg. de pes per aplacar un mal viatge. Per a interrompre'l es poden utilitzar 20 mgr. de Valium 5. El simple fet de prendre una pastilla ja pot ser de gran ajuda. Només en cas extrem cal recórrer a un metge.

Convé, així mateix, disposar de Vitamina C per a ajudar a mantindre el control. Unes quantes taronges venen de puta mare.

Tolerància, dependència, recurrències, psicosis:

La tolerància amb drogues psiquedèliques és impossible a no ser que s'utilitzen amb una freqüència diària, la qual cosa és improbable de totes totes. Tampoc^{no} hi ha cap perill de dependència física, ni síndrome d'abstinència, ni tan sols després de períodes de molt consum en dosis elevades.

Quant a la recurrència (aparició d'efectes psiquedèlics -

«COM ÉS CONTRA LA LLEI SI ÉS TAN ENDIABLADAMENT BO?» VA PREGUNTAR HAROLD... «ET DIRÉ PERQUÈ», LI VA CONTESTAR, «ÉS PERQUÈ HOM VEU MASSA, QUAN HOM VA EN GLOBUS, ÉS PER AÇÒ. VEU A TRAVÉS DE TOT UNA PERSONA QUE ES POSA ALTA VEU TOTS ELS TRUCS I LES MENTIDES I TOT EIXE FEMER. VEU DIRECTAMENT LA VERITAT DE TOT AIXÒ.» (D'una novel·la de Terry Southern)

temps després d'haver eliminat la droga, hi han pocs casos do
cumentats. No hi ha base farmacològica per al fenomen; el pro
voca bé l'entorn bé un estat emocional que evoca al subjecte -
una experiència psíquica anterior.

Només s'ha pogut observar alguna reacció psicòtica persis
tent després de l'experiència psíquica en individus amb an
tecedents de trastorns mentals.

És absolutament fals que les drogues psíquiques causen
defectes genètics, tot i que s'aconsella no utilitzar-les durant
l'embaràs.

EL PRIMER VIATGE

DE LSD

SE'M VA FER LA LLUM
AMB L'ÀCID I ELS HO
VAIG DIR A MOS PARES...
SI TOTHOM ES PRENDES
UN PETIT VIATGE...

QUIN MÓN TAN BONIC SERIA
AQUEST!... S'ACABARIEN LES
GUERRES! TERMINARIA LA
DESTRUCCIÓ DEL PLANETA!

LA GENT S'ADONARIA DE
L'AUTÈNTIC SIGNIFICAT DE
LES LLEIS CÒSMIQUES QUE
REBEIXEN L'UNIVERS.

EL PERFECTE EQUILIBRI DE
LES FORCES VITALS DE LA
NATURA! OH! ACONSEGUI-
RIEM L'AMOR PERFECTE I
EL VERITABLE RITME VITAL!

OH, MA... PAI
DE VERITAT, VÓS
VULL MOLT!

©1973 TERRY BALANEIDER

JOHN, CRIDA A
LES AUTORITATS
COMPETENTS!

"VERITAIS" DE LA PREMSA

EN LA REGION

Desarticulada la banda
responsable de la distribución
de drogas

Desarticulado en Alicante
un laboratorio clandestino
de drogas

Organizadas por Transportes
y Bienestar Social

Jornadas sobre la problemática de la
dependencia de la droga

Pareja de heroinómanos
detenida

Como supuesto autor
de robos, tres atraco
consumo de estur
detenido días a
mero Bejarano
de edad, así
que vivía
García Sr.
que la a
tráfico
roin
cor
d

Detenido un "camello principal" de la red
de distribución de drogas

Propuesta para la legalización de la marihuana como posible anticonceptivo

«La marihuana puede convertirse en base de píldoras anticonceptivas», ha señalado el rector de la Universidad de Jerusalén, Rafael Mojolam, en un simposio sobre drogas celebrado recientemente en la capital israelí.

Hasta ahora, el THC (tetra hidrocanabinol), componente activo de la marihuana y el hachís, ha venido siendo utilizado clínicamente para evitar dolores fuertes y suprimir vómitos en pacientes de cáncer sometidos a quimioterapia o cobaltoterapia. Las últimas investigaciones del Instituto Científico Weitzmann han mostrado que casi todas las hembras de ratas inyectadas con THC de-

jaron de ovular. Tales inyecciones fueron realizadas directamente en el sistema nervioso y también en la membrana del útero, y dieron lugar a una supresión o a una fuerte disminución del flujo de las hormonas que estimulan la ovulación.

En el curso del mismo simposio, el director del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales de Israel, doctor Menájem Horowitz, propuso la legalización de las drogas llamadas «blandas» (marihuana, sobre todo) y la provisión de las drogas «duras» (cocaína, heroína, etcétera) al drogadicto a cargo del Estado y con fines terapéuticos.

Pedrito Rico, detenido por tráfico de drogas

Quemados 5.300 kilos de hachís en Gran Canaria. Con el tiempo propicio, según relata Efe, y en presencia de las autoridades provinciales, que se situaron estratégicamente en torno al lugar de autos, ayer se procedió en Gran Canaria a la quema de 5.000 kilos de hachís procedentes del alijo más importante capturado en Europa. La droga, cuyo valor en el mercado negro podría rebasar los 2.000 millones de pesetas, fue capturada cuando intentaba ser introducida a través del puerto de Las Palmas. La quema del hachís fue rodeada de gran aparato, con protección de la Guardia Civil y soldados de Marina, que permanecieron en el lugar hasta que se extinguieron las emanaciones de humo.

La policía localiza una plantación de «cannabis» en Torrente

VALENCIA. 3 (Efe).—Miembros de la policía han procedido a la incautación de dos plantaciones de cannabis que suponen un total de 95 kilogramos, en un descampado del barrio de Zorrilla, de la población de Torrente. Dos personas han pasado a disposición judicial como presuntamente relacionados con el hallazgo y las plantas han sido enviadas a la inspección de farmacia de la Delegación Provincial de Sanidad.

Detenido

mos de hachís. La droga la llevaba escondida en el interior del auto, metida en preservativos. Según fuentes po-

Un narcotraficante Produce personas

UMA (Efe).—
La policía le venía siguiendo desde hace meses, ya poseía indicios de que el tenía adquiries la droga para revenderla.
Holanda para

Junto con otras se su propia

Aunque sólo llevaba doscientos cincuenta miligramos de cocaína

Según el fiscal Julio Ibarra Ríos, esa cantidad de droga, aunque pequeña, entra en el capítulo de «traficantes».

traficante

el cerebro humano
de droga

vandantes desconocidos en un universo absurdo. puede impulsar a algunos a la búsqueda de huidas rabiosas y desesperadas.»

desde el primer momento hemos sido inflexibles en cuanto a este asunto tan peligroso y pernicioso para la juventud, y debemos dar ejemplo.

Sin valores morales, millones de personas caen en la drogadicción, religiosos o familiares,

¿Por qué se drogan los jóvenes? para sobrellevar su hambre moral

«La causa primera que impulsa a los jóvenes a la perniciosa experiencia de la droga —dice Juan Pablo II— es la falta de claras y convincentes motivaciones de vida. En efecto, la falta de valores de referencia, la ausencia de ideales, la convicción de que nada tiene sentido y que por tanto no vale la pena vivir, el sentimiento trágico y desolado de ser

.. La vida para esos muchachos es —como dice Linares Megías— el tobogán por el que la mayoría quieren deslizarse, un tobogán muy largo e inclinado, en donde es imposible pararse a medio camino, para caer al fin, como ellos dicen «en la mierda»

ma de valores y formas de comportamiento. En esos grupos de las discotecas, de la calle o de las salas de recreo, no se aceptan frenos a la libertad, ni temas tabú de los que no se puede hablar, ni reglamentaciones o exigencias tan frecuentes en las familias. Los

Así lo ven ellos y es inútil que los mayores les digamos todo los males que la droga y, sobre todo, el ambiente del grupo donde se fuma, llevan consigo. Si están en el grupo y quieren permanecer en él, difícilmente podrán escapar a su influjo.

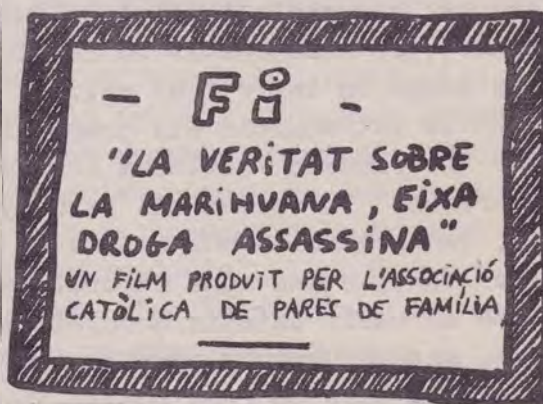
LOS ESCLAVOS DE HOY: LOS DROGADICTOS

FURTHER
ADVENTURES &
FABULOUS
FURRY

FREAK BROTHERS

(CATALAN
TRANSLATION)

THE
END

HISTORIA DEL CANNABIS

Cap. III EL MÓN GREC

A l'antiga Grècia, el cànem s'utilitzava ja amb tota probabilitat dins els rites dionisiacs i, diu l'expert J. L. Brau, tot fa sospitar que fos també usat a les litúrgies d'Eleusis - per a revelar als iniciats els arcans del mite de Deméter. Els sacerdots, anomenats eumolpids (que vol dir cantors de melodies benignes), es deien fills de la lluna, designats com a intermediaris entre la terra i el cel.

En la introducció als grans misteris es desenvolupava una escena que recorda moltíssim les cerimònies escrites descrites per Herodot: "L'escena més estranya, que ratllava l'autèntica màgia, tenia lloc en una cripta on un sacerdot frigi (originalment, per tant, d'una zona on creixia el cànem en abundància) vestit amb un hàbit asiàtic ondulat, a ratlles verticals roges i negres, estava dempeus davant un braser de coure que clarejava vagament la sala de resplandors intermitents. Amb un gest que no admetia rèplica, obligava als allí vinguts a seure i llençava al braser considerables grapat de perfum narcòtic. Prompte la sala s'omplia de denses volutes de fum i només es distingia una confusa barreja de formes canviants, animals i humans. De vegades eren llargues serps que esdevenien sirenes; altres eren nimfes voluptuosament curvades amb els braços oberts que esdevenien murtis, o fascinants caps d'adolescents que es transformaven en musells de gossos. I tots aquests monstres, horribles, fluïts, aeris, enganyosos i irreals, que desapareixien tan ràpid

dament com apareixien, rodaven tot difuminant-se, donaven vertigen i envoltaven els místics fascinats com per a obstruir la vida llur. En altre ocasions, els sacerdots de Deméter estenien una curta vareta enmig dels vapors i la influència de la seua voluntat semblava imprimir al multiform rotgle un moviment de turbina i una inquietant vitalitat".

Es probable, per altra banda, (encara que no demostrada) la identificació del "nepent" homèric amb una beguda cannibiana. L'Odissea narra l'arribada de Telèmac a Esparta a la cort de Menelau; durant el banquet oferit en el seu honor, Telèmac evoca el destí de son pare Ulisses i tots els convidats caigueren en una melangia profunda. Llavors Elena ordena als criats que posen "nepent" en les copes, "beguda que fa oblidar el dolor i la infelicitat. Prompte el somriure torna als llavis de Menelau, de Telèmac i del seu company Pisístrat i els negres pensaments desapareixen a mesura que actua el filtre meravellós que "la filla de Zeus havia rebut de mans de l'egípcia Polydamna, dona de Thonis, ja que sobretot en Egipte és on la terra fecunda produeix un gran nombre de plantes, unes saludables, altres mortals". (Homer, "Odissea", Llibre IV).

Diodor Sicul, historiador de l'època de César, escriu que les dones de Tebes preparaven amb el cànem un beuratge que tenia el mateix efecte que el nepent d'Homer, i Estrabó cita els kapnobàtai místics que per analogia amb els aerobàtes aristofanis han estat traduïts com "els que caminen entre els núvols", o més exactament "els que caminaven en núvols de fum de cànem, que era un mig per a posar-se ebri ja conegut pels tracis".

Demòcrit anomena al cànem "potamauguís", i el descriu barrejat amb mirra i vi. I per últim, Dioscòrids parla del cànem i de les visions i al·lucinacions joioses que provoca, i diu - que els indis en menjaven les fulles bé com afrodisíac bé per estimular l'apetit.

No és veritat, tanmateix, com a voltes s'ha dit, que Teofrast es referesca al cànem quan descriu un "càlam olarós" que creix en la planície entre les cadenes muntanyenques del Líban i Antilíban.

oooooooooooooooooooooooo

Cap. IV: ROMANS i CARTAGINESOS

Del cànem, en el món romà a principis de l'Era cristiana, s'utilitzava principalment la fibra per a confeccionar vestits i per a les veles de les naus, com s'extrau d'algunes breus anotacions de Lucili, Plini i Cels. Tanmateix, Galé (segle II n.e.) escriu que després de menjar s'acostumava a distribuir petites fogasses que feien venir la set, però que pre

ses en dosis abundants provocaven símptomes estupefacients.

Els cartaginesos, pel contrari, coneixien molt bé el haixix i hi ha qui diu, fins i tot, que varen fer negocis venent-lo a Roma. De totes maneres un fet indubtable és que han estat descobertes dues àmfores plenes de haixix en bon estat, ubicades en un trirrem de guerra cartaginés del segle III a.n.e., que va ser dut de nou a la superfície en 1969 des de les ruïnes existents a l'Illa Llarga, que tanca pel Nord la llacuna de Marsala. Mss. Frost, que guiava l'expedició arqueològica submarina, ha dit que el trirrem fou afonat, molt possiblement, en la primera guerra púnica, i que el haixix servia per a mantindre en alt la moral dels mariners en les situacions difícils de la navegació i abans de les batalles.

Existeix, a més a més, una història inclosa a les "Metamorfosis" d'Ovidi, on es parla d'un tal Glauc que prenia una "herba" d'estranyes efectes. Apart de l'estranyesa, el poeta no aporta altres elements per a reconèixer-la, i és per això que aquesta vegada no anem a dir-vos què collons prenia Glauc, sinó que simplement copiarem els versos (estan al Llibre XIII de — "Les Metamorfosis", d'Ovidi) i a veure si sou capaços d'endevinar de quina herba es tracta. Ànim, és molt facilet. Ahí van:

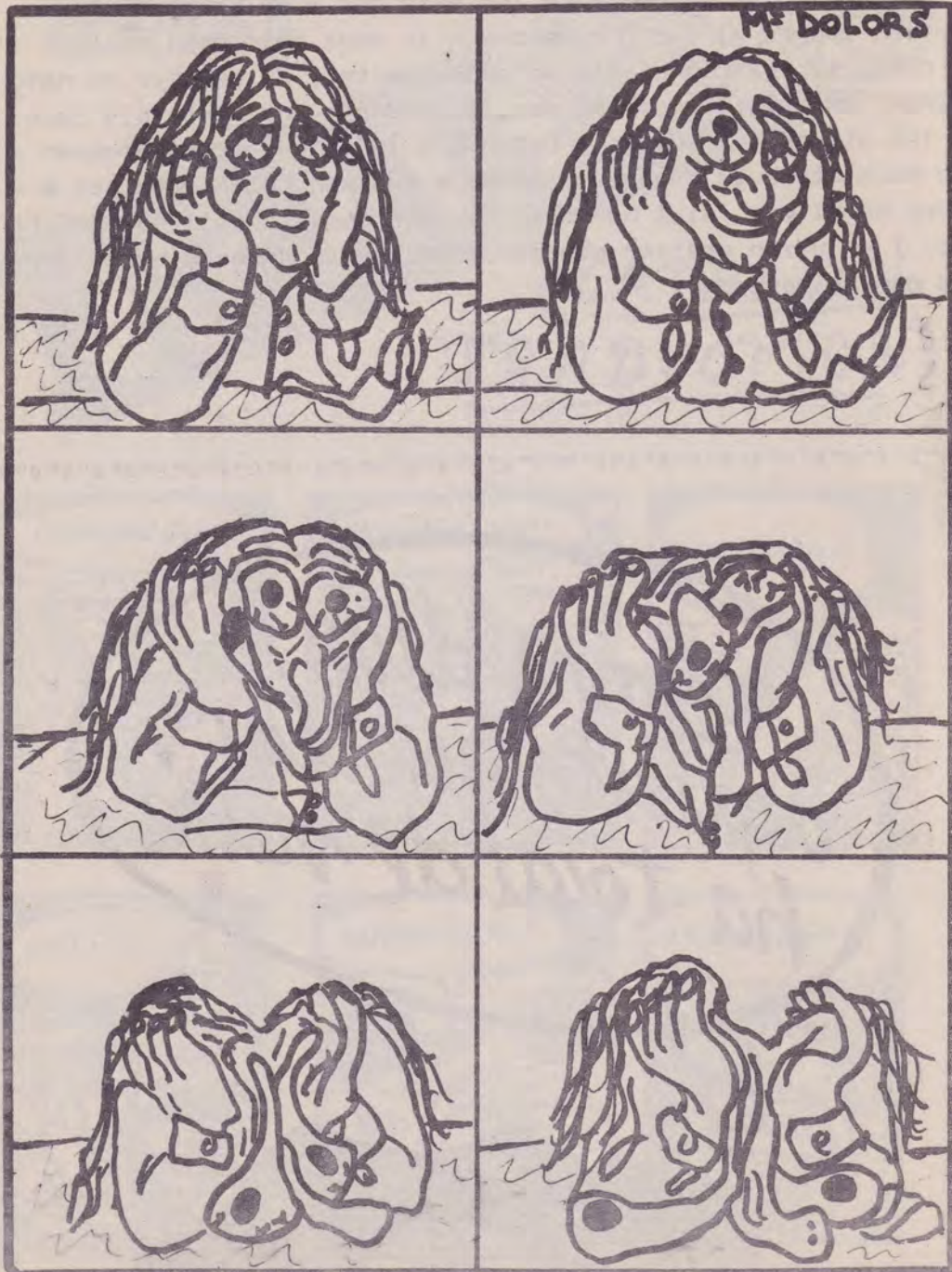
"No sóc cap monstre, oh verge! —parlà Glauc— sinó una deïtat marina, tan puixant com Tritó i Proteu. Això sí, abans vaig ser mortal, i perquè ho mereixes vaig a contar-te el meu succés. Estava jo pescant en la riba més formosa que pugues imaginar-te, fins a la qual no arribaren mai ni les cabres per a rumiar ni les abelles per a llibar ... quan de sobte vaig notar el prodigi.

[illegible]

ESTÀS PASSADÍSSIM!

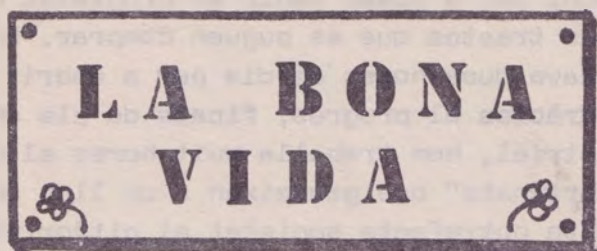
0

Mre DOLORS

treballar el mínim possible, no malversar, viure ecològicament, procurar establir el paradís ací i ara, el plaer com a objectiu, l'ociositat no-dridora de bellesa i creativitat.

El Poder, l'Estat, el Capital, necessiten de la infelicitat social per alimentar els nostres somnis de felicitat col·lectiva. Arranquem el monopoli de l'única alternativa. Siguem subversius i practiquem....

NEGACIÓ DEL TREBALL, REIVINDICACIÓ DE LA PERESA !

"El temps lliure transformarà al qui disfrute d'ell en un individu diferent, d'una manera - completament natural".

- Carles Marx.

Una condició imprescindible per assolir la "bona vida", - la felicitat com a nucli dels nostres projectes de vida, és la possessió de temps lliure, d'un temps genuïnament nostre i durant el qual fem allò que bonament ens vé en gana. Sense conquesta de la peresa no hi ha vici que valga, i sense vicis la vida és un fàstic. La peresa, avui com ahir, és la mare de totes les virtuts.

I tanmateix una edu-castració aberrant i una moral no -- menys pestilent ens preparen des de xiquets per al treball, --

per a ser útils en aquesta vida (a qui ?), ens presenta el --
càstig diví fruit del pecat com la màxima virtut que ens haja
estat donada. La vida, ens han ensenyat, és una vall de llàgri-
mes, un lloc de trànsit camí del paradís celestial o d'un so-
cialisme no menys llunyà. La moral dominant ha convertit a qu-
si tots els ciutadans/-nes en masoquistes de trànsit, camí de
no se sap què, o potser sí. Per a uns és el cel, per a uns al-
tres el socialisme i per als més la possessió d'uns quants bens
de consum.

Com una mena de Faust modern la persona ven la seua ànima
al treball-dimoni per a poder tenir en propietat una casa, un
cotxe i tots els trastos que es puguén comprar. En ple Neolí--
tic hom treballava dues hores al dia per a cobrir les necessi-
tats, i avui, gràcies al progrés, ficats de ple en la tercera
revolució industrial, hom treballa vuit hores al dia, els qui
treballen, "afortunats" que gaudeixen d'un lloc de treball, --
perquè en aquesta putrefacta societat el pitjor estigma és el
d'ostentar la condició d'"aturat" quan no es disposa de l'effi-
mer segur de desocupació.

El merder més demencial campeja pertot arreu. Dels 37 mi-
lions de persones que habiten aquesta merda d'Estat, més de 20
milions podríem estar realitzant un treball socialment útil, -
és a dir, produir els bens i serveis necessaris. Si treballàrem
tots els qui estem en edat de poder fer-ho i produïrem coses -
útils i duraderes, amb la tecnologia de què disposem, hi hauria
prou amb dues hores al dia, i la resta del temps a viure, que
són quatre dies,

Però la realitat -ai!- és molt distinta: *Fi ac aquí*

Primer: Només treballen 11.874.586 persones. (1)

Segon: Una part molt important d'aquests quasi 12 milions
produeixen coses inútils o realitzen feines absurdes.

Tercer: Bona part del treball que realitzen aquests 12 mi-
lions podria ser eliminat gràcies a la tecnologia actual, les
conseqüències de la qual Michel Bosquet resumia així: "Estem -
assistint a la instal·lació d'una societat d'atur o d'una socie-
tat que va a deixar-nos temps lliure per a viure? Els primers
economistes anglesos anunciaven fa més de 150 anys l'arribada
d'una Edat d'Or en què la màquina alliberaria les persones. -
Arribats a l'umbral d'aquesta edat, llurs promeses ens semblen
amenaces: en lloc de veure'ns alliberats del treball, correm -

el risc de veure'ns, més bé, privats d'ell".

Quart: L'alienació més absoluta. Alienació del treballador que es veu obligat a vendre la seua força de treball i a realitzar una jornada extenuadora que no li permet gaudir dels plaers de la vida. Alienació de la dona ama de casa, tancada tot el dia a la llar realitzant tasques rutinàries i que en bona lògica hauria de compartir amb qui habita. Alienació dels aturats i ociosos a la força, que no troben qui els compre la seua força de treball, ja que si és dolent haver de vendre-la encara és pitjor no trobar qui te la compre.

ALIENATS EN EL TREBALL. ALIENATS EN L'OCI

Si la major part dels treballs no tenen res de creatius, sinó que són rutinaris, reiteratius, avorrits quan no pesats i esgotadors, què podríem dir de l'organització del temps lliure? Per al Capital, l'oci aconsegueix una doble finalitat:

- Que l'assalariat recupere la seua força de treball. Del segle passat quedà demostrat que la jornada de vuit hores augmentava la productivitat dels obrers.

- l'oci com a temps de consum de bens i serveis amb els quals a) es dóna eixida a la producció i b) s'aconsegueix que la gent penque més per a poder pagar-se tot el que consum. A tot açò caldria afegir-li la manipulació ideològica i consumista a través de la T.V., principal mitjà d'embrutiment per a quasi tota la població.

L'ètica del treball, la nova moral dels esclaus, ha arrelat profundament a les consciències, tant, que molts donen per bones afirmacions tals com "el treball és allò que dóna sentit a la vida" o "si no treballaren, s'avorririen". I el pitjor és que s'avorreixen.

LA MISTICA DEL LLOC DE TREBALL

Com acabar amb l'atur? Creant llocs de treball. Com? Invertint, és a dir, produint, siga el que siga. Keynes sabia el que es feia quan proposava la plena ocupació, encara que calguera contractar un grup d'obrers per a fer forats i un altre per a tapar-los. En aquests temps moderns, per a sorpresa de generacions futures, ja no es tracta de treballar per a produir allò necessari, sinó de produir qualsevol cosa per tal de poder treballar. A ningú se li acut la senzillíssima idea de treballar

menys per a poder treballar tots. Si la crisi de superproducció, la saturació del mercat i la creixent automatització expulsen del mercat de treball a sectors cada volta més amplis, si a penes "treballa" una de cada tres persones, la solució, per al Capital, no és reduir la jornada de treball per a que treballem tots però poc, sinó produir més i més, augmentar el consum, - crear noves necessitats i exportar coste el que coste. (Saturn devora els seus fills.)

Burgesos i proletaris, dretes i esquerres, empresaris i - sindicats, tots volen acabar amb l'atur treballant més.

L'atur no es combat amb inversions, que en bona mesura van dirigides a substituir la mà d'obra per energia i noves màquines, sinó reduint la jornada de treball.

LA PERESA, MARE DE LES ARTS I LES NOBLES VIRTUTS

Des de que el món és món la peresa i les nobles virtuts - han estat patrimoni de les classes ocioses. Les ments més preclares de la humanitat han estat sempre les dels qui no han treballat. Més difícil és saber si no han treballat per intel·ligents o si el no treballar els ha fet intel·ligents.

Filòsofs, artistes, escriptors i creadors en general han pertangut sempre a les classes ocioses. A la Grècia clàssica - els grans pensadors pertanyien a l'aristocràcia esclavista: el treball dels esclaus els permetia disposar del temps suficient per a conrear les seues capacitats. En l'Antiguitat ser ciutadà lliure era sinònim d'ociós, de qui està emancipat del treball.

Durant l'Edat Mitjana les arts i ciències foren patrimoni d'aristòcrates, clergues i joglars, estaments ociosos de l'època. A partir del Renaixement l'activitat creadora passa a ser exercida pels fills ociosos de la burgesia i petita burgesia. Carles Marx, per exemple, a penes va treballar uns dies com a escriptor, càrrec del qual fou suspès degut a la seua mala lletra. Si Marx i Engels hagueren patit les condicions de la classe

Oh Peresa! Mare de les arts i les nobles virtuts, sigues el bàlsam de les angioixes humanes!

obrero per ells descrita, "El capital" i tantes altres obres - encara dormirien al llimbs.

El saber i les arts han estat i són, doncs, obra de les - classes ocioses, que generalment coincideixen quasi sempre amb les classes que ostenten el poder o amb llurs "intel.lectuals orgànics". Les classes dominades només accediran a l'art i al saber quan conqueresquen el dret a la peresa.

PER ON COMENÇAR ?

Treballar dues o tres hores al dia avui ja no és cap utopia; és perfectament possible, malgrat que per arribar a eixe estat de benaurança encara ens queda un llarg camí. Per a començar bo seria que ens anàrem espolsant l'ètica del treball, reprenent una gloriosa tradició que des dels orígens del pensament arriba als nostres dies passant per:

LUCRECI: "Agitant els vents les planícies del mar, és delitós des de terra contemplar el treball gran d'un altre; no - perquè done content i alegria veure a un altre treballant; emperò és grat considerar els mals que no tens". ("De Rerum Natura").

VIRGILI: "Oh Melibeu, aquesta ociositat ens l'ha donada un Déu". ("Bucòliques").

HERODOT: "No podria dir si els grecs han pres dels egipcis el menyspreu que mostren cap al treball, car el trobe igualment entre els tracis, els escites, els perses, els lidis, ...".

CICERO: "Ha de veure's baix i vil l'ofici d'aquells que venen la seua pena i indústria, car qualsevol que ofereix el seu treball per diners, es ven a ell mateix i es col.loca en el -- rang dels esclaus" ("Els Oficis").

CRIST: "Contempleu el créixer dels lliris al camp: ells no treballen ni filen, i tanmateix, jo us dic, Salomó mai no va estar, amb tota la seua glòria, tan brillantment vestit com ells". ("Evangeli S. Mateu").

LAFARGUE: "En la societat capitalista, el treball és la - causa de tota propensió a la degeneració intel.lectual de l'individu, de tota deformació orgànica" ("El dret a la peresa").

W. REICH: "L'amor, el treball lliure i el coneixement són les fonts de la nostra vida; per tant, han, també, de governar-la".

i, en general, tota persona mínimament lúcida.

Elssindicats, en lloc de perdre's en nímies reivindica-

cions que al cap i a la fi només racionalitzen el funcionament del capitalisme, haurien de plantejar-se la lluita per la reducció de la jornada laboral com un objectiu prioritari, junt a la utilitat social d'allò que es produeix. Deixar de fer hores extremes, reduir la jornada laboral (a vint hores màxim), instaurar l'ocupació a temps parcial o estacional, és l'única manera efectiva d'eliminar l'atur i de demostrar eixa "solidaritat de classe" que no es veu enlloc, a no ser que es vullga aprofundir -- l'abisme entre treballadors ocupats i treballadors en atur, i augmentar el corporativisme.

PER QUÈ LA PERESA ?

Perquè la vida és curta i només es viu una volta.

Perquè és l'única forma d'acabar amb l'atur.

Perquè qui treballa vuit o deu hores diàries està incapacitat per a gaudir dels plaers de la vida.

Perquè treballant tots i produint coses socialment útils i duraderes, amb la tecnologia actual sobrarien dues o tres hores diàries per a cobrir les nostres necessitats.

Perquè la millor manera de mantenir sà l'ambient en què vivim és consumir, produir i treballar poc.

Perquè mare no hi ha més que una i la peresa és la mare de les arts, les nobles virtuts i els vicis meravellosos.

Perquè fins i tot per a canviar la societat i la vida fa falta temps lliure.

Perquè és un dret inalienable i sagrat.

Benaventurats els peresosos perquè d'ells serà el regne de la terra.

(1) Dades del 1970
(2) Michel Bosquet

(El present article està basat en el número extra de la revista "El Ecologista" dedicat a "LA BONA VIDA", nºs 8-9, aparegut al mes de **setembre** de 1980).

-0-

" No us deixeu enganyar
amb què la vida és poc.
Beveu-la a grans glops
perquè no tindreu prou
quan hageu de perdre-la.
No us deixeu consolar.
El vostre temps no és molt.
El fang als putrefactes.
La vida és allò més gran:
perdre-la és perdre-ho tot. "

- BERTOLD BRECHT -

ELS PERILLS DE LA COCAÏNA

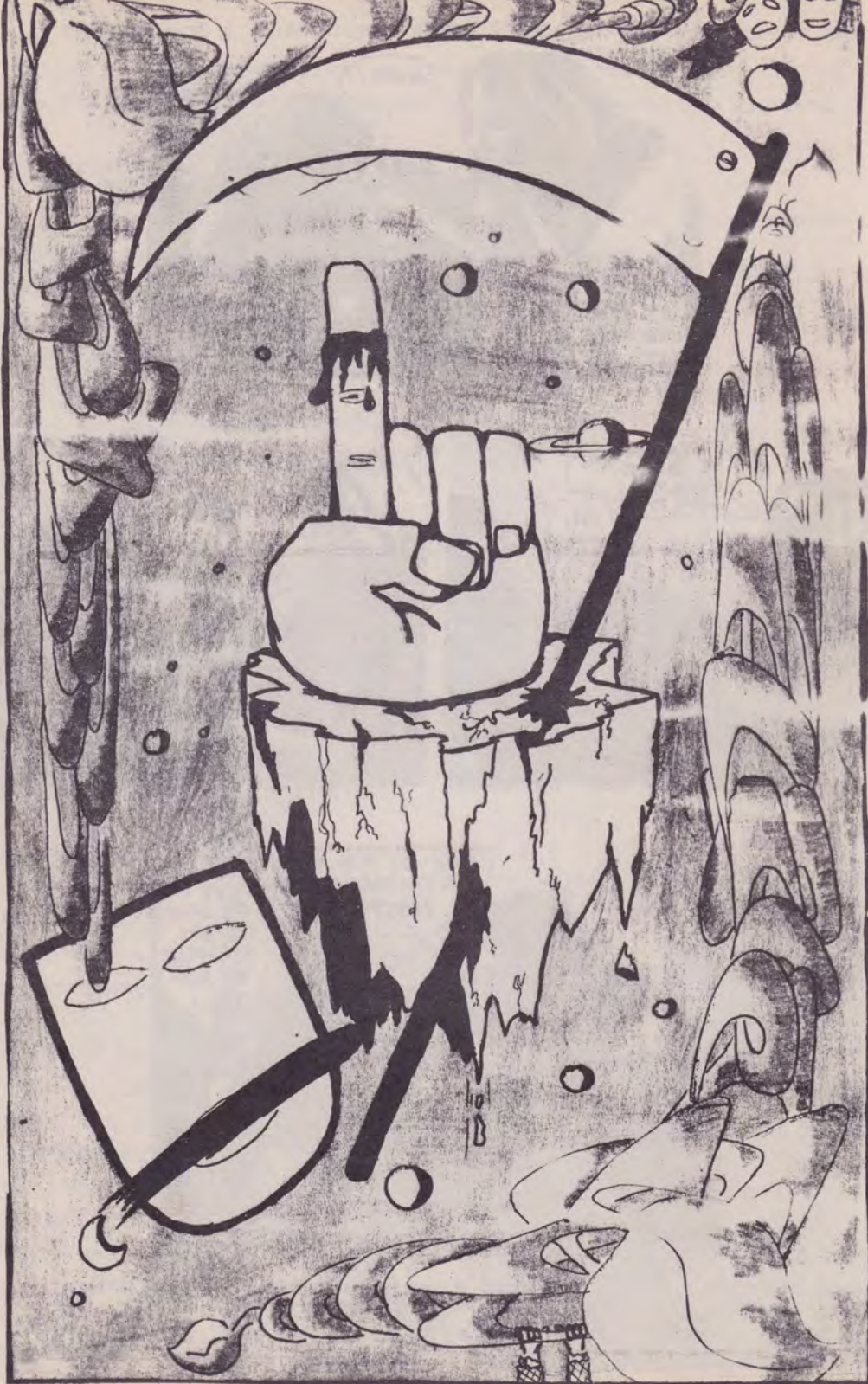
-UNA FOTONOVEL·LA
REAL COM LA
VIDA MATEIXA-

Ja sabeu. Si heu d'esnifar coca tanqueu
abans totes les finestres (i ull als constipats)

EL
MINI-DE
LA
MEVA
REPRESSIÓ

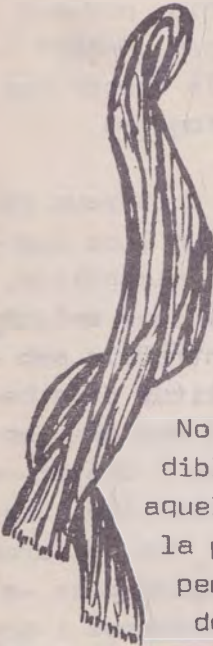

UN MOCADOR

NEGRE I VELL

NARRACIÓ CURTA
EN TRES CAPÍTOLS

I

No el coneixia de res, però el seu aspecte inconfundible em va fer sentir una immediata simpatia envers aquell personatge que passejava tranquil·lament per la plaça, amb una mirada absorta i superior que feia pensar en moltes altres places i ciutats trepitjades per les seues sandàlies gastades. Alguns automates de corbata que estaven prenent la fresca de la nit començaven la seua aparença (-mira, un "hippie") amb una repulsió--curiositat típicament imbècil. Quan se'm va acostar i em va demanar una cigarreta no podia sospitar que hores després estaríem emborratxant-nos junts i contant-nos les nostres -ai!- vides.

Ell era un "ex-weatherman" , havia pertangut a aquella colla d'il·lusionats que intentaren, després de la derrota dels 70 i en veure que el Sistema engolia -assimilant-los o anihilant-los- els moviments radicals que lluitaven per destruir-lo, fugir de l'infern urbà i refugiar-se al bosc i les praderes. -Havia viscut a una reserva índia, en una cabanya perduda del Sud-Oest americà, amb alguns companys i companyes com ell. Però també allò va acabar-se.

Els seus ulls, tristos i afonats, s'il·luminaven d'un nostàlgic color blau resplendent quan em parlava d'aquell temps, dels seus germans, del cap de la comunitat índia que els va aco

llir, de les seues ensenyances, d'aquella lliure plenitud. -- Amb un somriure innocent reconstruïa per a mi, mig en castellà mig en anglés, vetllades meravelloses en el bosc, asseguts en - rotgls ell, els seus companys de lluita i els indis, parlant - de la llibertat perduda i d'un pervindre esperançat, fumant -- herba en una llarguíssima pipa índia (estirava els braços per indicar-me com era, de llarga) al voltant d'una foguera.

Anàvem agafats l'un a l'altre per no caure, i plorava recordant la mort d'aquell món. Mentre cercàvem algun lloc que - restara obert per tal de continuar la nostra gira alcohòlica, continuava oferint-me en exclusiva el relat de la seua existèn- cia. La vida en el bosc, amb els indis, no es contradeïa amb - les lluites radicals. Un matí entraren en un institut d'un ba- rri obrer de Xicago un grup de revolucionaris -el meu amic en- tre ells-, expulsant els professors de les classes i distri- buint entre els estudiants herba i paraules de rebel·lió. Era una tàctica habitual dels weathermen. Però aquell dia no varen tenir sort. En veure la magnífica resposta dels estudiants -als pocs minuts havien destrossat cristalls, tirat pissarres i cre- mat llibres de text- hi restaren amb ells i sortiren al carrer, tot fent barricades amb pupitres i autobussos i repel·lint els atacs dels "pigs" que prompte els rodejaren. Ell fou un dels - qui van caure a la batalla. L'agafaren quan estava botant-li - foc amb dos companys a un camió de la policia. En els mesos -- que seguiren, de presó en presó (l'havien penjat la mort d'un defensor de l'ordre), afonant-se progressivament, va perdre els seus contactes amb els germans i coneguts. Quan, anys després, va aconseguir fugir d'un d'aquells inferns, quedava molt poc - de l'antic lluitador.

- No tots tenim -em deia- la sort d'ésser un Tim Leary o un líder popular.

De sobte es va quedar blanc i emmudit. Una furgona obscu- ra, amb reixes a les finestres i una llum blava tintinejant -- s'havia aturat a vint metres de nosaltres i uns energúmens uni- formats demanaven documentació als pacífics habitants de la -- nit.

- Que portes algun arma ? -li vaig preguntar. No és que a mi m'alegrara la vista precisament aquell espectacle, però la

seua reacció havia estat, em semblava, una mica exagerada. Res tant completament quiet i estrenyent-me fort la mà em va dir:

- No, porte alguna cosa pitjor que un arma.

Fent un esforç considerable per controlar els efectes de la presència etflica en les meues venes i policiaca enfront -- nostre, vaig tirar d'ell i ens ficàrem per un carreró que hi havia a la dreta. Llavors em vaig fixar en els seus braços.

Destrossat i vençut, lliure però perseguit, aquell solita ri heroi anònim, perdut en ciutats estranyes i sempre canviant de suburbi, havia acabat (-quina altra cosa podia fer ? -em deia, i jo no sabia què contestar-li) servint i adorant a la deesa de l'opi.

- I ací em tens, ahir weatherman i avui junki.

II

Els seus cabells, llargs i rossos, reflexaven la pàl·lida llum de la lluna que, com cada nit, des de dalt del cel, acompanyava les nostres tragèdies. Evidenciava cansanci al seu rostre i doncs, li vaig dir que se'n vinguera a casa, que podia viure amb mi el temps que decidira romandre a València i que tot el que jo tenia era seu fins que li arribara l'hora de partir. Només li vaig posar una condició: que no intentara enganxar-me a la Senyora, encara que de seguida vaig adonar-me que aquesta observació estava de més, car no hi havia cosa més -- allunyada del seu pensament.

Un mig esboçat somriure i una lleugera inclinació de cap m'indicaren que acceptava i així ens dirigírem vers la meua -- cambra. En arribar-hi, menjàrem algun queviure que em quedava i després, mentre em passava una bosseta de cuir plena d'herba per a que enrotllara uns porros, va començar la seua cerimònia quotidiana. La cullereta, el gotet d'aigua, la polseta blanca i màgica, la mistera calfant la barreja, l'agulla sorbint - el líquid i el mocador, un preciós mocador, negre i vell, que l'havia acompanyat fidelment al llarg d'innumerables països, - ciutats, nits, cambres, punxades, èxtasis, un mocador que havia estat el seu únic amic i confident durant molt de temps i que

ara es nugava al bíceps, sostenint un extrem amb les dents i - l'altre amb la mà esquerra, mentre amb l'índex de l'altra mà - cercava entre les unflades venes un trosset lliure de forats - on clavar l'agulla que el mantenia viu. S'hi va punxar i deixà entrar una miqueta de sang a la jeringa (així l'heroïna entra en la vena ja dissolta en la sang i l'efecte és més ràpid i segur). Després s'introduí, els ulls entre indiferents i inquietes el contingut de la jeringa a poc a poc.

Jo m'havia girat un moment per agafar una cervesa i passar li-la, però quan anava a dir-li -pren!, estava ja gitat en terra, els ulls en blanc, la boca oberta, tot el cos tremolant - fortament per a caure de seguida en un sopor indescriptible. - El salvatge cavall blanc galopava ja per les estepes desertes del seu cos, de les seues venes.

Em vaig aproximar a ell, i amb tota la delicadesa de què vaig ser capaç, li vaig desnugar el mocador de l'unflat braç i li vaig extraure la jeringa que encara penjava, buida, de la vena. Després, arreplegant la bosseta de plàstic d'on havia - tret la neu assassina i nodridora vaig tancar-la i introduir-la en el doble fons d'una butxaca interior, feta al pantaló amb el propòsit obvi d'amagar-hi quelcom de prohibit. L'herba vaig ficar-li-la en una altra butxaca, no sense apartar abans un petit grapat que em vaig guardar.

Mentre m'acabava la cervesa, girà molt lentament el cap i entrobrí els ulls amb gran esforç.

- Lou Reed ... -va aconseguir pronunciar, i assenyalava - el giradiscs amb un dit trèmul. Als primers compassos de la música meravellosa de Lou s'agafà amb les mans al matalàs on l'havia gitat i alenà profundament. De mica en mica, un lleuger - sacseig li recorria el cos; vaig seure al seu costat.

- Què tal ? necessites alguna cosa ? cigarrets, cervesa, maria ?

Llavors, somriguent, va negar amb el cap i començà a dir frases soltes, la majoria de les quals eren per a mi inintel--ligibles, a banda del meu deficient anglés, pel seu parlar tan lleu i entorpit. La deesa de l'opi, la brutal heroïna, s'havia fet rotundament present fins als indrets més recòndits del seu organisme:

- Recordes ... m'has dit ... oh ... no intentar ... engan

xar-te ... no ... no ... no ho faces ... no cregues que ... mm ... Burroughs ... si Déu ha fet ... oh merda! ... no ... intenta ... no ... és mentida ... creu-me jo ... ajuda'm ... el pa-
radís ... és infern ... quan el necessites ... merda, oh merda!
... per a ... viure ...

Va estar uns minuts callat, jo sostenia tendrament el seu cap amb el meu braç i li acaritava el rostre:

- Ho sé, ho sé, no parles, tranquil·litza't, no passa res, estic ací, al teu costat, sí, i no vaig a permetre que res et passe, estic amb tu, dorm, tot va bé.

Al cap d'una estona tornà a parlar, però ara ja no podia entendre-li més que alguna paraula aïllada. Pronunciava noms, probablement antics companys, de lluita o de presó, també deia noms de ciutats o de carrers, repetia frases obsesivament, -- ("kill the pigs! kill the pigs!") i, és clar, parlava de la -- Senyora, de l'única dona que estimava, l'emperadriu del seu -- univers monoteïsta, la necessària " H ". Suau, tremolós, s'abraçava a mi i continuava enllaçant mots inconnexos:

- Són molts anys ... saps ... massa anys ... però ... però ... tu ...

Amb un sospir profundíssim es va submergir, finalment, en un abisme impenetrable de calma i silenci. Feia temps que el - disc havia acabat. Vaig cobrir-lo amb un llençol i em vaig gitzar al seu costat. Intentava, tanmateix, mantindre'm despert, i obria els ulls una vegada i altra, fumant, pensant. Quan ja començaven a aclarir-se les ombres de la matinada, i en veure que encara dormia tranquil, vaig caure, rendit, en un somni es

s.

Passava migdia quan vaig despertar. Feridors raigs de sol omplien la cambra i m'impedien separar les parpelles. La meua - primera reacció fou allargar el braç, però al meu costat sols hi havia un buit calent i un troç de llençol doblegat.

Se n'havia anat.

Inútilment, mentre acabava de situar-me en el temps i l'es

pai, vaig fer un ràpid recorregut visual per l'estudi: ell ja no hi era. No sabia ni el seu nom i se n'havia anat.

Una aixafant tristesa em va omplir tot escoltant de bell nou el disc que ell m'havia demanat de posar, i estava baixant la persiana per protegir-me del sol quan vaig descobrir, al peu del llit, el mocador negre, el seu mocador, negre i vell, el seu company de vida, amorosament plegat; sota el mocador hi havia la bosseta de cuir, plena d'herba, i baix d'aquesta, un foli gran, dels que hi havien sobre la taula del meu escriptori, amb un dibuix preciós i unes línies escrites al revers.

El dibuix, fet amb bolígraf negre, i d'una qualitat que em va deixar bocabadat, representava una mena de vampiressa impressionantment seductora, de cara felina i cabell màgic, vestida amb caçadora i pantalons curts de cuir negre molt cenyits; les botes (negres també, com la caçadora i els shorts) d'un tacó - llarg i afiladíssim. Els seus ulls llançaven l'esguard més pervers que hom puga imaginar i treia, entre les dents, la punteta de la llengua amb un gest que suggeria plaers prohibits i meravellosos. Recolzava un peu en terra i l'altre sobre una immensa jeringa inclinada que ocupava tot l'espai de la fulla. Estava muntada sobre ella com les bruixes sobre les graneres, i amb una mà (guants negres i llargs, fent joc amb la resta de la roba) premia l'extrem superior de la jeringa. L'agulla arribava fins al bord inferior de la fulla; reflexos de metall eixien de la seua punta, que es clavava en el ventre d'un esquelètic junki. Per sobre del dibuix destacaven, en progressió ascendent, unes lletres blanques i punxegudes que imitaven l'escriptura xin nesa: H E R O I N E.

El text que hi havia escrit a l'altra cara del paper, traduït de l'anglès, deia:

" GRACIES PER TOT. ET DEIXE EL MOCADOR. L'HERBA TE LA FUMES A LA MEUA SALUT. EL DIBUIX NO VAL GRAN COSA, POTS TIRAR-LO SI VOLS. NO T'ENGANXES MAI. ADEU."

En va les nits següents vaig recórrer el mateix camí que férem junts, cercant-lo, preguntant a tothom per ell. En va deixar a la porta de casa, sempre que eixia, una noteta: "Si has vingut, avisa'm". No el vaig tornar a veure mai més i mai més no he sabut res d'ell. Vaig acabar fumant-me (a la seua salut, per supost) i regalant als amics l'herba que em va deixar i clavant el seu dibuix, amb quatre xinxetes negres, al lloc més vistós -

de la cambra.

I encara avui la gent que em coneix em pregunta, inevitablement, per què porte sempre el mateix mocador, negre i vell, penjant del coll.

Cirat. Agost del 1980.

Josep - Lluís

Deixem aquests poemes en la seva llengua original per moltes raons, però sobretot per a què Mari Carmen pugui llegir-los tal i com els va escriure, i recorde aquell ^{nit} en què ens va salvar d'una horrible paranoia.

Recuerda:

No intentes poseer el infinito
si el infinito poseído te atormenta.
No intentes conocer lo inesperado
si tu voz no expresa
tus mentiras inventadas.
No busques en lo incierto
la respuesta a lo inventado.

Recuerda:

La mentira resuelve de momento
lo que tu mente ha creado
y en tu mente la mentira
se ahoga en lo inesperado.

Tus verdades más profundas
que afloran en soledad
se esconden bajo las nubes
de la prefabricada imagen
que no te cuesta expresar.
Así tu mente deshecha
se esconde tras lo esperado
por los oídos cansados
de quien no aprende a escuchar.

He sentido que el cielo no ha temblado
cuando yo, empecé a temblar.
He sentido que el hombre no ha cambiado
cuando yo empecé a llorar.
He sentido cómo el sol no se ha asomado
en mi eterna oscuridad.
He sentido que las nubes se ausentaron
si la luz llega al mirar.
He sentido que no soy
lo que hace al mundo girar

MARI CARMEN, 29-30 Nov. 1980

L'ESPETEC D'UNA POESIA URBANA

- Circ moments i un mateix FÀSTIC -

① NAIXEMENT: CRITA L'UNIVERS

el camí romania enrere,
no s'esperava res més endavant.
la infinita putrescència de l'enuig
humitejava la repugnant fesomia.
llums, viatges,
astres, glaceres espantadores,
no s'olorava ja a romaní.
els nens ploraven.

aqueixa maleïda recerca
que fereix l'ànima!

perd el fil de cosidura,
la saviesa s'escarda

entreveu mans

arribem a algun indret?
venim orfes?

probable, ens extraviem en el planisferi.

② QUAN VA ANAR A LAMILI

rostres monòtons i vells
tots d'uniforme
rostres gèlids i deshumanitzats
tots armats
rostres monstruosos a la fi.

tots ells

dia a dia

han estat el meu neguit.

③ QUAN VA TORNAR ES VA SENTIR SOL

cadascú viu al seu cercle
fet de pors i desconfiances.

cadascú té un cercle
reproductor d'exhauriment.

cadascú mor al seu cercle
sense poder-lo envilir.

④ QUAN VIVIA A BARCELONA I ANAVA A TREBALLAR EN METRO

als forats de la ciutat
esdevé més de mitja existència
entre torments i deficiències
dels cossos anhelant el suïcidi.

tan sols quan les llums arriben
i les boques laterals t'empassen
et sents un petit intrús
ofegat per l'ejaculació del matí.

trepitjat per tothom
ets vomitat on els homes de bé
de rostres inexpressius i pènduls al coll
romanen a llurs taüts de finestres.

5 A VALÈNCIA, TEMPS DESPRÉS

Aparadors vivents, plens de fibra cel·lular,
ornamentats amb teixits de llums i closques.
Vomitareu tota la feridora tibiesa, que em cau
pels budells, encotats, putrefactes, menjar prodilicte
de cucs i paràsits, habitants de paradisos,
d'arbres, d'enderrocs i muntanyes de fèn.

Un lleuger perfum àcid ens oferirà
la primera hora de l'alba, quan arrecpleguen
els meus ossos, esclafats contra el terra dur
de llombardes tallants, humitejades de gargalls.
La sang correrà fins la claveguera, fent un toll
al voltant i caiguent de mica en mica, confrontant-se
amb el mateix soroll de les claus

obrint la porta de casa. Són les 7 del matí.
L'espècie urbana haurà vençut de nou
per tornar a iniciar el terrorífic cicle diürn:
fum, pols, clàxons, hamburgueses, coca-cola, un
drink and the rock, llapis de llavis, jeringues brutes,
venes inflamades, The Police, Terror en el Hipermercado,
agulles foradant pells, homes amb corbates, cafés
d'oficina.

Taxi, em porta a ... ? Si us plau, té hora ?
Han matat a un altre. S'aplica la tortura. Reagan guanya.
Armes nuclears, residus radioactius, merda.
Prou!... Ja no hi sóc. Feia una estona que ja no hi era.

ROCK
URBANUS

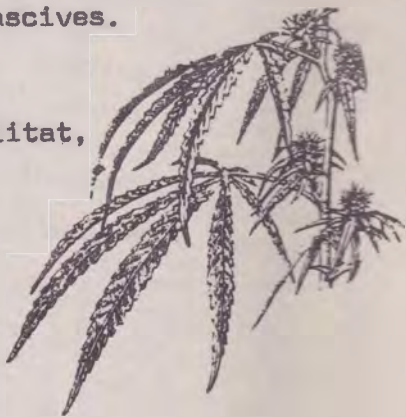
"Princesa Cannabis"

A tu,
companya fidel,
princesa humil,
mel nodridora
que m'has donat la vida,
que m'has ensenyat a descobrir-me,
que m'ajudes a viure.

Que mai
no haja de prescindir
del teu aliment constant,
de la teua presència arrebatada,
del teu amor,
de les teues carícies lascives.

Estime salvatgement
el teu trencament amb la realitat,
el salt a l'infinit,
el vol alt, molt alt,

a l'infinit,

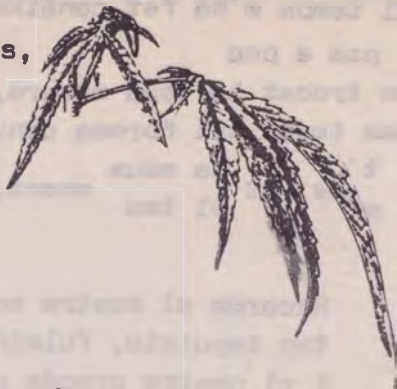
sobre els cossos i les coses,
o fins a llurs profunditats
més recòndites..

Viatjar amb tu
és
senzillament i meravellosa
anar a les fonts,
trobar-se amb l'ésser
autèntic del jo
(tot ultra-passant-lo),
conèixer el món,
veure'l
m-u-l-t-i-d-i-m-e-n-s-i-o-n-a-l-m-e-n-t.

En record

de les experiències viscudes,
dels camins explorats,
de les llums albirades,
dels sols engegadors
i dels abismes imaginats
a la vora del cel
i de l'infern.

Per la nostra unió
tan tendra, ferma i apassionant,
perquè sempre ets tu i mai la mateixa,
sempre nova, imprevisible,
i al mateix temps indubtablement tu.

Jo vull fer-te
el més sèzill homenatge,
declarar-me unit
indisolublement a tu,
companya meua, d'alegries i tristeses,
herba fidel,
princesa.

Des que verda i suau et desfàs
entre els dits,
dòcil i relevant, pronostiques,
predius, et fas present,
rotundament anuncies
amb la teua flaire la teua força,
fins que t'endinses
als racons més íntims
del meu ser i em dones
la veritat elemental i intensa
de l'ascensió vertiginosa,
el goig desconegut
del planar orgàsmic
i el torbador declivi
del retorn a la realitat.

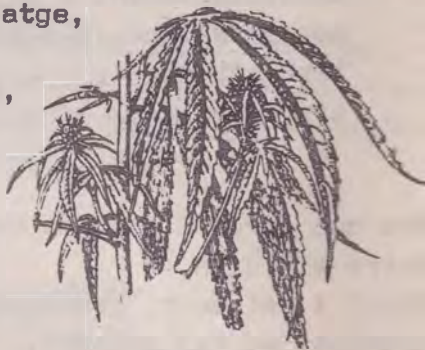

El temps m'ha fet conèixer-te,
 a pos a poc
 he trobat la teua mesura,
 les teues mil formes canviantes
 i t'he fet la meua
 m'he fet el teu amant.

Recorde el nostre encontre insospitat,
 tan impulsiu, fulminant, colpidor,
 i el nostre procés d'acostament,
 quan vaig perdre't la por
 i vaig arribar a ser
 el més il.lusionat i ardent
 dels enamorats.

Amor sòlid, ferm/lliure, indestructible.
 Mil.lenària i universal
 amiga de les criatures
 humanes en el seu pelegrinatge,
 suau, discreta, perfumada
 sensibilitzadora absorbent,
 pacífica alliberadora,
 clau del paradís,
 alçadora de l'ànima,
 que mai no enganyes
 ni traeixes,
 perquè sempre ens duus
 a la vora del barranc,
 però mai no ens hi deixes caure.

T'estime, t'estime,
 t'estime i vull oferir-te
 l'amor i la fidelitat
 d'un company de viatge
 que et coneix i que t'adora.

feeling

h i g h d o w n

Oh, inefable
viatge inversemblant!

volar

p u j a r

b a i x a r

Amb tu, sempre amb tu,
guia experta,
mestra de l'èxtasi,

princesa meua,
companya,
amor.

Ja no puc enrecordar-me. Era ja de nit quan baixàrem a la cuina, fora devia fer molt de fred. Jo crec que per primera volta vaig sentir que tot estava perdut, que tot era perfecte, perquè jo estava perduda i això em donava un estrany benestar, sentia una gran tranquil·litat perquè la meua lluita estava definitivament perduda. La guerra d'alguna manera havia terminat i jo donava gràcies a Déu per això.

Tot era mentida, una meravellosa comèdia que duraria eternament. Vaig respirar apaivagada, mai no em convertiria en adulta. Els adults creuen que la batalla no està perduda i ridículament lluiten per recuperar allò que inevitablement s'ha perdut de ja segles.

Els adults cerquen solucions. Els adults pensen. Els adults pateixen perquè s'avorreixen. Els adults tracten d'amagar-se darrere de la seriositat dels seus rostres. Els adults tenen la conillera de llurs cases, on veuen la televisió i descansen.

Jo vaig sentir que vagaria d'un lloc a un altre, sense casa, sense família, sense pàtria, perquè totes les pàtries poden ser la pàtria, tots els camins el camí i tots els amors l'amor i no hi ha per què triar. No hi ha per què de tindre's. Vaig meditar sobre la mort de totes les coses i el naixement de tot i eixe gran pòsim de tristesa que deixen enriquint-nos tant, i llavors per primera volta vaig triar i vaig dir: yagabonda! Bressolant-me i abrigant-me

amb les llargues plomes dels altres. Espectadora pels segles dels segles. (Joan usava una boina negra).

Haviem begut molt de xampany durant el sopar i tots estàvem borratxos. Jo em sentia molt bé i vaig anar a buscar, escales amunt, un lloc on gitar-me. I vaig trobar una porta entreoberta, a través de la qual eixia llum i música. I em vaig dir: borratxa pels segles dels segles i moltes altres coses que no recorde. A l'interior de la cambra hi havia un foc encès. I vaig anar a seure davant les flames, mentre en la meua borratxera repetia: Rodamón, vagabunda pels segles dels segles, peregrina del santuari de ningú, sabent que res no pot fer-se perquè tot està fet i tot dit i què bé que tot s'afonia: què bé que tot se'n vaja definitivament a fer la mà. Sí. Que tot s'afone. Que tot se'n vaja a la merda. Reconequem la nostra incapacitat i siguem així felices d'una puta vegada.

Siguem felices i felixos i plorem a crits, confonent nos entre els naufragis. Què bonics són els naufragis! I l'amor a la deriva, l'amor d'unes poques hores, a flor d'aigua, amb un tronc a punt d'afonar-se.

Perquè, ho vullguem o no, tot s'afona i és millor saber-ho i aprofitar la gran aventura.

— UNA DONA ANÒNIMA —

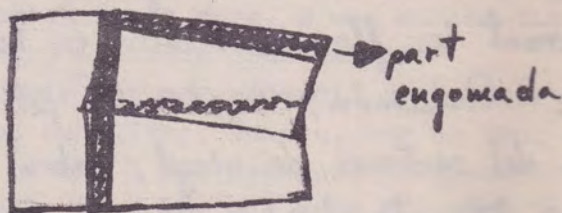
MANUALITATS

★COM FER SUPER-PORROS.

Els "petards" o "apolos" són, senzillament, un porro però més gran. La seua utilitat és evident en les reunions nombroses, però encara que sigueu només 2 o 3, és també més rendable, efectiu i econòmic. A més, el col·locó és molt més impressionant. No et canses tant rullant, les calades entren millor, - impressions als companys i, en fi, és divertidíssim apagar la llum i veure com, en aspirar, el capoll s'encén, ple de vida...

Per altra banda, és senzillíssim. Ahí va el secret:

- Agafa tres papers de fumar i pega'ls segons mostra el dibuix:

- Fica el tabac de tres fortunes (o winston si tens pasta) i enrotlla'l com un canut normal. El filtre més gran, clar. I ja tens un "apolo" que farà les delícies d'amics i coneguts. - Xuclades fortes i seguides, si us plau.

- També es poden fer majors (n'hem vist fins de 20 fortunes) però el procediment ja és més complicat.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

CONSELLS PRACTICS

- Sobretot quan no vas bé de pasta i vols aprofitar al màxim el poc material que tingues, és convenient no barrejar tota la cigarreta amb el mogolló, sinó deixar un culet que s'a fegeix després, immediatament abans del filtre. Així, quan es tira la fava ("colilla") no hi ha perill de perdre xocolate.

- No és aconsellable utilitzar per als filtres un troç de cigarreta, com es fa a voltes, donat que es perd substància. És més sa el tradicional filtre de cartró. En aquest sentit, -

recomanem especialment el cartró de la portada d'AL CIM. És una forma de donar-li utilitat pràctica a la revista. Gràcies, Pep.

- A les paraetes dels hippies, en Glorieta, o als mercadets dels diumenges o dissabtes, es venen unes pipetes que són únicament tubets de vidre retorçuts. Hi han autèntiques meravelles. Els avantatges de fumar amb una pipeta d'aquest tipus -- són múltiples: el fum entra més concentrat en THC i més pur -- (la nicotina i el quitrà del tabac queden pegats als replecs -- del tubet) i s'aprofita molt més el fum, puix quan una persona acaba de fumar, es pot llevar el porro (i passar-lo a una altra) i el fum que resta a la pipeta (ja hem dit que està concentradíssim) dona per a dos o tres xuclades més. I és que no estan els temps per a desaprofitar res.

- Una experiència prou divertida és fer canuts sense tabac, només amb xocolata i substituint el que normalment és tabac -- per herba. Val la pena provar-ho. Si a més a més impregneu el paper amb oli de haixix ja pot ser massa.

- Altra forma molt interessant de fumar és amb una d'eixes pipetes que tenen una caçoleta molt petita on es fica únicament xocolata, fumant-lo pur. Si no teniu una d'aquestes pipetes, - el "bricolage" del fumeta té una solució també per açò, que a més, permet aprofitar tot el fum. Consisteix en clavar una agulla a una porció de haixix (una bona "xina"), s'aguanta el cap de l'agulla a un troç de creïlla o del que siga, per a que la xina quede suspesa en - l'aire sense tocar res més que l'agulla. - Se li aplica foc i es cobreix amb un got, i quan el fum òmpliga el got, s'acosta aquest al bord de la taula traguent un cantonet, i per ahí es fuma. Si no l'heu provat mai, no sé què espereu.

► ATENCIÓ. Un bon consell.

Si voleu estar enterats de la vida, proveu açò:

Es tracta, simplement, d'afegir una línia de coca a un porro normal. Fumar la coca és una manera poc corrent d'usar-la, però molta gent experta en el rotillo prefereix fumar-la a esnifar-la. També es pot fer només amb coca: col·locar una línia -

PLANTES MÀGIQUES

UNA GRAN AMIGA OBLIDADA

LA LLETUGA (o encisam)

SUCCEDANI DE L'OPi

La (in)sanitat actual, a les antípodes del "Noscete ipsum" (coneix-te a tu mateix) i sempre seguint els sacrosants desig-nis del Sistema, participa de l'al·lucinant cursa de grans bene-ficis. Lucre i consum que es promouen i "motiven" a través de la promoció directa (publicitat massiva, metges,...) o indirec-ta (informació científica en tot tipus de publicacions, especia-litzades o no). Els mitjans d'(in)comunicació de masses -sovint simples suports publicitaris- han aconseguit identificar tota novetat amb PROGRES, avalat per CIENCIA i TECNOLOGIA. Tot açò provoca que l'individu confie ja més en l'eficiència de qualse- vol preparat medicinal miraculós que en un elaborat casolà. -- L'elaboració d'aquest darrer, que considera ja superat pels -- avanços científics, li exigeix una pèrdua de temps; temps que prefereix ocupar en omplir amb tota una sèrie de necessitats -artificials que li han creat. Llavors aquesta persona, sotmesa al bombardeig publicitari consumista cau en la comoditat de so-lucionar els seus problemes de tot tipus d'immediat, sense pèr-dua de temps, amb la pastilla meravellosa corresponent. Perquè hi han píndoles per a tot.

Enfront d'aquesta putamerda -com tot el que ens vé de Sa Majestat el Capital- que contribueix a que el personal estiga cada dia més fotut i alienat, és urgent plantejar ja, en la -- nostra pràctica vital, la recuperació de les "altres medecines" reforçadores de la lucidesa i autonomia dels individus. Contra el masoquisme generalitzat, l'alternativa del naturisme ecolò-

gic.

Coherents amb aquesta història, estrenem la secció de plantes màgiques parlant d'una companya el tracte diari i vulgar - amb la qual semblen restar-li relevància màgica, la lletuga.

El dr. Leclerc, famós fitoterapeuta citat per Font i Quer al seu llibre "Plantas Medicinales" la qualifica de rival més important de l'opi, sense cap acció nociva sobre l'organisme, utilitzada especialment en medecina infantil.

Al nostre país tenim tres espècies d'aquesta planta amiga: - la lletuga de bosc o encisam bord ("lactuca virosa"), - l'es carola o escarda silvestra ("lactuca scariolao") i - l'encisam pròpiament dit o lletuga comú ("lactuca sativa").

Es prenen sis exemplars de lletuga silvestre o els cors i brot central d'unes deu lletugues comuns (sí, cony, les que venen als mercats). Es trituren en una batidora o licuadora, per extraure el màxim de líquid. El suc obtingut (anomenat lactuari, molt utilitzat antigament en medecina) es vessa en amples plaques de ceràmica, que es col.loquen sobre el grill de la cuina de gas fins que resulta un residu gomós de color verd obscur o terrós. I ja tenim un perfecte succedani de l'opi, amb una diferència: està totalment desprovist de toxicitat.

El material que ha quedat després de l'operació s'arregla amb un ganivet i es pot ingerir directament o barrejat amb mel per evitar l'amargor. També pot fumar-se, però atenció, han de complir-se dos requisits per a que el lactuari fumat siga efectiu: ha de fumar-se en pipa al mode dels fumadors d'opi, és a dir, sense que entre en contacte directe amb la flama, ja que es destruirien els seus efectes actius, lactucina i lactupricina (coneixem a gent que ha fumat lactuari en porros i naturalment no els ha fet res). L'altra condició és retindre uns trenta segons el fum inhalat als pulmons.

Els seus efectes relaxants són sorprenents, ja ho hem dit, és un succedani, no tan potent, de l'opi (utilitzat per molts adictes en falta d'aquest). La dosi adequada, com en tot, l'has d'establir tu, començant amb dosis no massa grans. Convé no passar dels 2 grams diaris. I no per toxicitat, sinó perquè (i aquesta és l'única prevenció contra el lactuari) en dosis elevades i contínues pot provocar un efecte anafrodisíac).

L'encisam bord és citat als papirs egipcis (any 1.600 adC) com a medecina. O siga que el rotllo vé de lluny. Salut i bones vibracions.

BIBLIOGRAFIA

Dediquem avui aquesta secció a les revistes aparegudes a l'Estat espanyol que han publicat coses sobre psiquedèlia. Evidentment, és molt possible que no estiguen totes les que són, però sí que són totes les que estan.

* Tenim, en primer lloc, la "Revista de Occidente", que al nº 49 va publicar "Los alucinógenos y el mundo habitual", d'un tal A. Escohotado, article prou brillant i destacable per ser el pioner, podríem dir (tingueu en compte que és de l'any 1967).

* Ja més tard tenim el nº 37 de la desapareguda "Ozono", que hi va traure "La droga eres tu", de González Alvaro, molt recomanable també.

* El Dr. Gimeno, estudiós de les sinestèsies i alteracions sensorials sota els efectes de l'àcid, va publicar al nº de juliol del 78 de la revista "Bazaar" el seu article "LSD. Música en alta fidelidad".

* "EL VIEJO TOPO" mai no li ha dedicat a la psiquedèlia la importància que dedica a temes molt menys importants, fins i tot en una revista de "política i cultura". Ha tocat el tema en els nºs 1 (Dossier: "Droga y literatura", amb col·laboracions de Giménez Frontín, Raúl Núñez, Octavio Paz, etc.), 29 ("Los psiquedélicos reconsiderados", de Mariano Antolín Rato) i 40 ("Toxicomanía de masas, toxicomanía de minorías" d'un tal Fàbregas, que potser faria millor dedicant-se a escriure sobre el cultiu de les carxofes al Baix Aragó o sobre la veritat total-poderosa del marxisme-leninisme com a ciència infalible; i ja en un pla prou acceptable, també al nº 40, un estudi sobre el gran explorador de la consciència "Henri Michaux", de M. Morey)

* La benvolguda "AJOBLANCO" ha dedicat dos extrems complets a l'assumpte, un al tema de les drogues en general i l'altre a la marihuana més específicament, els dos a tope. A banda, ha tocat el tema en alguns nºs solts.

* "STAR", autèntica pionera a l'Estat espanyol en tot el que es refereix a psiquedèlia i moviment underground, ha contribuït inestimablement a què ens sentírem vius, i vos recomanem no un nº en particular, sinó la col·lecció sencera. Els companys de STAR s'acomiadaren en juliol prometent que en novembre tornarien a traure-la, però fins avui no l'hem tornat a veure -

als quioscs. Esperem que prompte estiga de nou amb nosaltres. Besets marginals.

* La marxosa "SAL COMON" també ha tocat el tema repetidament, encara que als últims temps sembla no ser el que prometia, però en fi, fa una tasca necessària. (Els darrers n^{es} vos han eixit d'un comercial insuportable, fills)

* Deixem per al final la primera i única Revista Psíquedèlica no clandestina i d'àmbit estatal que ha vist la llum en aquests indrets del cosmos. Ens referim a "GLOBO", d'un tiratge prou limitat i per això no massa coneguda però que va omplir de goig i esperança més d'un cor desangelat. Fins ara han eixit els n^{es} 0 (primavera del 79), 1 (estiu 79) i 2 (hivern 79-80). No sabem si és que s'ha afonat o trauran un altre n^o. Esperem-ho, perquè és (o era?) la revista més acollonant que ha aparegut mai per ací. És.....perdoneu, però és que la passió ens cega, perquè parlar de GLOBO és com parlar de la nostra mare. Intenteu fer-vos amb ella i no se'n penedireu. Crec que en la llibreria Cap-i-cua vos la poden demanar a Barcelona. De totes formes l'adreça és (o era?) GLOBO; c/Nueva de S. Francisco, 21; - Barcelona - 2. De res.

¿???

Algú/ha considera capacitat per escriure sobre música?
Algú/ha té per ahí còmix, dibuixos, històries, articles, que no li disgustaria veure publicats?
Doncs, passeu-nos-los, hòstia!
Vos esperem ací dalt. Al Cim.

No sé molt bé on vaig,
però vaig a intentar
assolir el regne si puc.
Perquè fa que em senta
de puta mare quan
em fique una punxada
dins la vena.
Et dic que llavors
les coses ja no són iguals.
Quan estic llançat en la cursa
i em sent com el fill de Jesús
i m'imagino ... jo què sé.
He pres una important decisió,
vaig a intentar destruir la meua vida.
Perquè quan la sang
comença a brollar,
quan absorbeix l'última gota
de la jeringa,
sent la mort molt a prop.
No em podeu ajudar vosaltres,
no xics,
ni vosaltres, ximpls xiquetes,
amb la vostra animada xerrada.
Se'n podeu anar tots a la merda.
I m'imagino ... jo què sé.
Desitjaria haver nascut mil anys
Desitjaria haver navegat mars
sobre un gran vaixell pirata,
anant d'un país a un altre,
lluny de la gran ciutat on un
no pot veure's lliure
de tots els malnascuts
i d'ell mateix i d'allò que l'en-
volta.
I m'imagino ... jo què sé.

Heroïna,
va a ser la meua mort.
Heroïna,
és la meua dona
i la meua vida.
Perquè una dosi en la vena
va directa al centre del cap
i llavors em sent millor que mort.
Quan la punxada
comença a pujar-me
deixen de preocupar-me
tots els canalles d'aquesta ciutat
i tots els qui murmuren
i tots els polítics que fan
raonaments estúpids,
i tots els cadàvers amuntegats
en caramells.

Però mentre l'Heroïna
està en la meua sang
i la sang està al meu cap,
agraesc a Déu estar tan bé
com a mort,
a eixe Déu del qual no tinc
coneixement.
I agraesc a Déu que ja no res
em preocupe.

